

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

לכסלו תשפ"ו | שבת קודש | גליון 180

פרשת מקץ - חנוכה

מן העלי' חכם בעיר'ו שמואל'י שליט"א

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

מִסֵּרָה
גְבוּרִים בְּיַד חֲלָשִׁים...
וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תוֹרָה

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
16:03	16:43	17:15	17:46
16:20	16:38	17:12	17:42
16:24	16:44	17:15	17:47
16:20	16:40	17:12	17:42

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - א' טבת

א. רבי נחמן אנגל | רבי רפאל מסעוד אלפסי, מח"ס שמחא דרבנותא, תקל"ה | רבי משה יהודה פראנק, ראש"צ | רבי עמרם אלבאז, מח"ס חיי דעמרם | רבי עמור אבוטבול, מח"ס מנחת העומר | רבי אריה הלוי פינצי, מח"ס תגרות גור אריה | רבי יאיר בכרך, מח"ס חוות יאיר, תע"ד | רבי מרדכי ברמן, ר"י פונבין, תשס"ח

יום שני - ב' טבת

ב. יעקב אבן צור, מח"ס משפט וצדקה ביעקב | רבי אברהם משה מפשיסחא, בן רבי שמחה בונים, תקפ"ט | רבי עקיבא שרייבר מפאפא, נכד החתם סופר | רבי רחמים ב"ר שלמה, מרביני וחסידיו בבל וא"י | רבי הילל קגן, משגיח ישיבת גרודנא אשדוד, תשמ"ח

יום שלישי - ג' טבת

ג. רבי אביגדור עזריאל, מח"ס זמרת הארץ | רבי יחזקאל עזרא הלוי, מח"ס ערוגות הבושם | רבי חיים שמואלביץ, ראש ישיבת מיר ירושלים, תשל"ט | רבי יעקב הכהן גדישא, אב"ד בגריבה, מח"ס מעיל יעקב | רבי אהרן סלאטקי, מוקני המקובלים בירושלים, תשל"ז

יום רביעי - ד' טבת

ד. רבי חיים שאול דוויק הכהן, מח"ס איפה שלמה, תרצ"ג | רבי חיים שניאור זלמן מחב"ד | רבי גרשון העניך מראדזין, בעל התכלת, תרנ"א | רבי משה ב"ר אליעזר, מח"ס מראות הצובאות | רבי מצליח מיימון, מח"ס ישיר משה ועוד | רבי יעקב שאול קצין, ראש עדת אר"ץ ניו יורק, תשנ"ה | רבי פנחס שרייבר, אשדודת ש"ע

יום חמישי - ה' טבת

ה. רבי עמנואל ברודו מסלונקי | רבי בנימין מרדכי נבון, מח"ס בני בנימין | רבי יהושע הלוי הורביץ, אביו של בעל ההפלאה | רבי מרדכי פנחס טייץ, גאב"ד אליזבת ניו ג'רסי, תשנ"ו

יום שישי - ו' טבת

ו. רבי יוסף חיים שרים, השד"ר מירושלים | רבי ששון מרדכי שנדור, מח"ס בית דינו של ששון | רבי יחזקאל הלברשטאם משינווא, מח"ס דברי יחזקאל, תרנ"ט | רבי יהושע עמרם, רב העדה האפגנית, תשמ"א | רבי אברהם עלוש, אב"ד גאבס, מח"ס דברי הברית | רבי ירחמיאל צבי יהודה רבינוביץ, האדמו"ר מביאלה פשיסחא, תשס"ד

יום שבת - ז' טבת

ז. רבי עמרם אוברביע, מח"ס נתיבי עם, תשכ"ז | רבי רפאל שלמה לניאדו, מח"ס בית דינו של שלמה | רבי יעקב כהן זנגי, ר"מ בישיבת פורת יוסף, תשמ"ח | רבי חיים יהודה מניצברג | רבי צבי, בן רבי ישראל בעש"ט, תק"מ | רבי משה דוד וואלי, מתלמידי הרמח"ל, תקל"ז | רבי מרדכי יוסף מראדזין, מח"ס מי שילוח, תרנ"ד | רבי מאיר לוי, מתלמידי רבנו מרדכי שרעבי | רבי חיים תודוס תפילנסקי (ב"ר שמואל), תשס"ד

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הכניעת לספרי תורה, תפילין ומצוות בפיקודו של מו"ר שליט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

לעריכת אוכרות

באירחת צדיקים של אברכי ירבע הישיבה כולל סעודת ירבעי תורה וקדושה כולל תיעוד שישלח אליהם ביואטסאפ

שלוחה 7 או ביואטסאפ

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טואר הנערך מדי יום ע"י מו"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 או ביואטסאפ

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקורך ללא שניות טספים שלוחה 7

כולל לאברכים מצוינים מחזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחת

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הכותב או היכנס לאחר הישיבה

מכון להצאת

ספרים

ניתן להקדיש

לע"ז

תולים לילדים

להזכרת שמות

בלימוד התהילים

לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי

הזוהר הזמני

ללא עלות

שלוחה 4

לקבלת הולכה

הזמנית כ-2 דק'

של הלכות

יש לשלוח בקשה

ביואטסאפ

בית הוראה

שאלות אקטואליות

בהלכה

שלוחה 2

ישיבה גדולה

לכבודים

תפירת התורה

שלוחה 9

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טכ'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים 073-3718129

עיצוב צחם ישראל זוקר
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

גם 'זיהי מקץ שנתיים ימים' עולה גימטריה 'מתתיה כן יוחנן כהן גדול'. גם 'זיהי מקץ שנתיים' עולה מספר - 'פח שמן חתום בחותם של כהן גדול'. **רואים אנו, שהכל מרומז בפרשה.**

יוסף מכניע את קליפת יוון

יוסף- מידת ה'יסוד'- כותב ה'מגלה עמוקות', שיש קשר עמוק בין 'מקץ' ל'חנוכה', והביא את זה הרב מרדכי ג'נדי.

מלכות יוון הרשעה רצתה להשכיחם ותרדק ולהעבירם מחוקי רצונך, ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם כעת צרחם. **מי יכול להכניע את מלכות יוון הרשעה, את הטומאה הנוראה הזאת?**

אומר הרב מרדכי ג'נדי בשם ה'מגלה עמוקות', שזהו 'יוסף הצדיק', כי יש לו קדושה ששמר אותה והיא בחינת ה'יסוד', והוא יכול להכניע את כל 'קליפת יוון'. לכן הוא אומר ש'מלך יוון' עולה בדיוק גימטריה 'יוסף'. לכן היוונים רצו לבטל את מצוות ה'מילה', כי יוסף הצדיק זה בחינת ה'מילה', והוא המושל, והוא ה'יסוד'. **כשאדם שומר 'ברית קודש', אף אחד לא יכול נגדו.**

היוונים חשבו שיוכלו לשור

לכן, יוסף גדר את עצמו מן הערווה ועמד בניסיון, והיה במצרים שהיא 'ערוות הארץ' והם שטופי זימה, והיה יכול להכניע את הקליפה הגדולה של מלך יוון. ומי זה היה מלך יוון? אנטיוכוס. 'אנטיוכוס' בגימטריה 'יוסף' וגם בגימטריה 'מלך יוון', והכל אותו מספר.

לכן היוונים בכוח הטומאה הגדולה, חשבו שיצליחו, אבל לא הצליחו. הם אמרו 'כיתבו לכם על קרן השור'. **למה דווקא על קרן השור? כי בכור שורו הדר לו, שזה יוסף**, והם רצו לפגוע במידת 'יוסף'. אבל הם לא יודעים שיוסף גם כתוב עליו 'בהם עמים ינגח', הכוח של עם ישראל ינגח אותם ו'קץ' שם לחושך, והחושך זה קליפת יוון.

לגויים יש זמן קצוב לשלוט

אומר רבי שמעון בר יוחאי ב'זוהר'- 'זיהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם'- אומר

מ-400 (שזה ת'), יישאר לנו רד"ו (210), להגיד לנו שאנחנו נהיה רד"ו שנה במצרים. יעקב אבינו אמר לבניו- 'וירא יעקב כי יש שכר במצרים'- 'שכר' ראשי תיבות 'שם בן רחל'. 'רדו שמה'- רד"ו שנה, ואל תפחדו לרדת. למה 'תתראו'- למה ת' תראו'. אומר להם יעקב לבניו- אל תפחדו, כי הגלות לא תהיה ת' (400) שנים, אלא רד"ו (210) שנים.

עונג שבת

מעכשיו רק אור...

'משיח' זה ראשי תיבות- 'מזוזה ימין, שמאל חנוכה'. לכן 'משיח' זה גם- 'מודליקין שמזונת ימי חנוכה'. וכבר דיברנו בזה שכברכה שאנו מכריזים על נרות חנוכה אנו אומרים- 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם עולם אשר קדשנו במצוותיו וציוונו להדליק נר חנוכה', **יש בה י"ג תיבות כנגד י"ג 'מידות של רחמים'**, והם משפיעים לעם ישראל הי"ג מידות הללו- ג'ני סמיכי, ח'ני אריכי, מ'זוני רוויחי'.

ועכשיו אומר- 'קץ שם לחושך', נגמר החושך, ומעכשיו הולך ומוסיף 'אור של קדושה'. לכן 'זיהי מקץ שנתיים ימים' עולה בדיוק מספר 'זקבעו שמזונת ימי חנוכה אלו'.

נר לרבי מאיר בעל הנס

חודש טוב! - חודש טבת תמיד יחול בימי ה'חנוכה', כי טבת זה מלשון 'הטבת הנרות'. המהרש"א כותב במסכת עבודה זרה (דף י"ח ע"א) שהנס שנעשה עם רבי מאיר בעל הנס היה בחנוכה, ולכן מדליקים לעילוי נשמתו נר בחנוכה.

גם ידוע מה שכתב רבי שמשון מאוסטרופולי בפירושו על ספר 'קרינים'- 'תיקבר בשיבה טובה', זה ראשי תיבות 'טבת'.

'הראש טוב-הכל טוב'

על מי זה מתייחס? בראש חודש 'טבת' נסתלק אברהם אבינו, וזכותו עומדת כאי יומא דהילולא. לכן אומרים 'דחמנא, אדכר לך קימיה דאברהם רחמא'. עכשיו אנחנו רואים שקדושת 'ראש חודש' והארת ההילולה וגם כל קדושת הנרות, זה דבר גדול מאוד. ולכן, תמיד ראש חודש 'טבת' יחול בחנוכה, כי אתם יודעים **שחודש טבת זה לא מהחודשים המזהירים לעם ישראל**. טבת ו'שבת' הם קצת חודשים קשים.

אבל ראש חודש טבת, כיוון שהוא התחיל בכחינת 'ראשו טוב', והראש חודש הוא חל ב'חנוכה', אז מקבלים כל ימות החודש 'הארה', והשורש של 'טבת' זה בחינת 'הטבת הנרות'. **ולכן כל החודש הוא לטובה ולברכה בעזרת השם.**

חודש טבת מזל - 'ג'ד'. 'טבת' ו'ג'ד' עולה בגימטריה שם קדוש 'חת"ך', שזה מסוגל לפרנסה, וזה סופי תיבות 'זהיית אך שמח' ויש בה סגולה גדולה.

תרדו ואל תפחדו

'זיהי מקץ שנתיים ימים'- 'מקץ' זה אותיות 'קמץ' ו'קמץ' זה ב'כתר'. הרי, קמץ זה ב'כת'. 'פתח' ב'חוכמה', צרה ב'כונה', 'סגול'- 'חסד', שווא- 'תפארת', וכן הלאה. העיקר, ש'קמץ' זה ב'כת', והכתר זה מצוות ה'כת' (המצווה ה- 620) שהיא 'חנוכה'. ופרשת 'מקץ' תמיד יחול ב'חנוכה'.

כתוב: "קץ שם לחושך". **'מקץ שנתיים' זה אותיות 'קץ מ-ת' שנים'**, כלומר תוריד 'קץ' (שזה 190)

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

רואים שב'שבת' עם ישראל איזה שירה... ואיזה זמרה יש אצלם... והם לא עובדים, וזה מוציא להם ליוונים את הנשמה לראות זאת.

רואים שאף אחד לא עושה 'מילה', ואילו עם ישראל עושה 'ברית מילה'. והם יודעים שזה יהודי, וזה ברית כינינו לבין הקדוש ברוך הוא. נגזר על ברית המילה 13 בריתות, אבל מ'חודש' מה אכפת להם?

מה תגיד שלא ידעו מתי לעשות חגים?, הרי היום גם אין 'קידוש החודש' על פי עדים, ויש לנו את כל הזמנים בלוחות?

כמה חשוב הסמיכה

היה אומר לנו מורנו ורכנו רבי בן ציון אבא שאול זי"ע"א הם רצו לאבד את הכוח של חכמי ישראל, את ה'סמיכה'. כל הכוח של עם ישראל זה חכמי ישראל.

את חכמי ישראל שלומדים תורה והם מכריעים את ההלכה, את זה רצו לאבד! ככה היה אומר חכם בן ציון אבא שאול. זה כוונת ה'חודש'. הרי איך אפשר לקבוע 'חודש' על ידי שיש חכמים 'סמוכים' שסמכו אותם, הם יכולים לצוות על ה'חודש'. וכשאינן את זה, אין 'עולם'. ואת זה הם רצו לאבד.

גם היום יש כל מיני ניסיונות שלהם, שלא ימשיכו ללמוד תורה ושילכו לצבא להידרדר. אך אין דבר כזה. הקדוש ברוך הוא יחזק את עמו ישראל. ראינו איך יוסף הוא עמד בניסיון 'חומש' אותם במצוות.

אמונה שלימה בה' היא הגורם לניצחון

ראינו את יוחנן כהן גדול שהייתה בו קנאת השם צבאות, והחביא בגופו את החרב והרג 72,700 חיילים של 'ציקנור'. שמע את זה אנטיכוס ושלח את 'בגרים' שאסר עליהם 'שבת חודש מילה', וזה לא עזר לו.

מתתיה כהן גדול יצא למלחמה ומה הוא אמר? "אדור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשד זרועו ומן השם יסיר את ליבו. ברוך הגבר אשר יבטח בהשם, והיה השם מבטחו".

ברכות שמים מעל

הגלילין מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

יודע כלום. אני אפס, אני כלום. זה הקדוש ברוך הוא. אני מחוץ לתמונה. זה התנבא של יוסף.

אבל אדוני, אתה מדבר פה עם מלך, ואתה רוצה להיגאל מהצרות שלך... ובכל זאת אומר "אלוהים יענה את שלום פרעה". יוסף הרגיש בניסיון הזה.

המטרה לפתות ולהכשיל את ישראל

זה המהות של נס חנוכה. במלחמות, אנטיכוס הרשע כובש ומצליח על כל העולם, שלח את 'ציקנור' להצדק ליהודים. כתוב אצל יוסף 'חומש את ארץ מצרים'. ידע יוסף שהכוח של עם ישראל זה 'תורה', וכוח של עם ישראל זה המצוות, וזה 'חודש שבת ומילה'. 'חומש את ארץ את מצרים', 'חומש' זה 'חודש שבת מילה'. הוא ידע איך לסדר את העניינים.

אמר להם לעם ישראל: 'אתם חייבים לשמור על הדברים הללו'. ומה עשה אנטיכוס? הוא ראה שכל העולם היה מתחיל עם ישראל ולא יכול עליהם. למה? כי יש להם מצוות ויש להם תורה שמגינה עליהם. וברגע שאנחנו 'נשכחם תורתך', ונביא להם 'אייפון', ונביא להם כל מיני דברים ומזלות למיניהם, אז נצליח עליהם... זו הייתה המטרה. ומה הוא רוצה עוד? - להסיר מהם את התורה הקדושה, 'חודש שבת, מילה'. לא רוצה שזה יהיה להם.

מה היה חשוב לגזור על החודש?

מה אומר ה'חודש'? הרי 'שבת' זה מוכן, כי כולם

רבי שמעון בר יוחאי - "לכל זמן ועת, לכל חפץ תחת השמיים". כל מה דעבד קודשא בריך הוא לתת, לכולא שוויה זמנה קצוב, כלומר - כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא פה, יש לו זמן קצוב. יש זמן שישלטו הגויים, וזה זמן קצוב. 'זמן שווה' לנהורא ולחשוכא, יש זמן לאור' וזמן לחושך'. לכן, כשיבוא הזמן, הכל יסתדר ברגע אחד בכחיתת 'זריצוהו מן הכור'. ככה זה גם הגאולה.

אומר ה'זוהר', 'רוצה השם את יראיו, את המייחלים לחסדו' - **כמה קודשא בריך הוא רוצה בהם בצדיקים, בשביל שהצדיקים עושים שלום בעולמות העליונים ולמטה.**

לאן האייפון לוקח אותך?

היום בזמננו אין 'אנטיכוס'. אבל מה יש? 'אייפון' זה הקליפה, זה המכשיר הטמא. 'אייפון' בגימטריה 'אנטיכוס'. הקליפה של ימינו זה ה'אייפון' וזה אנטיכוס וזה היוונים, וזה בכחיתת 'להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך'.

ה'אייפון' בר מינן השם יצילנו לוקח את האדם ומוריד אותו לשאול תחתית, וזה גם שייך לתרכות יוון. וכל אלה המתיוונים בר מינן מכיאים לנו מחוקי הגויים.

ענוותנותו הגדולה של יוסף הצדיק

לכן יוסף, איזה ביטחון היה לו בהשם יתברך. כשהרצוהו מן הכור הוא עמד בניסיון גדול. אומר לו פרעה: שמעתי עליך "תשמע חלום לפתור אותו". ברגע זה יוסף חושב 'יש לי הזדמנות גדולה להיות בכל העולם. אני פיקח גדול וחכם גדול ופותר חלומות גדול'. ומה הוא אומר? - "בלעדיי, אלוהים יענה את שלום פרעה" אומר 'זה לא אני. אני לא

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוחה 7 03.5520004

היכן נמצא האור הגנוז

צריך את הכוח האדיר להכניע את מלכות יוון הרשעה בימים ההם בזמן הזה, כי אותו האור מאיר גם בזמן הזה. זה לא דבר פשוט שנאיר את אותו האור שהאיר בימים ההם, גם בזמן הזה.

כתוב בספרים הקדושים שה'אור הגנוז' בכריאת העולם האיר במשך 36 שעות- י"ב שעות של יום שישי, י"ב שעות של ליל שבת, י"ב שעות של יום שבת. וסך הכל 36 שעות. היום הקדוש ברוך הוא גנז אותה לצדיקים. אבל קצת גנז גם בשביל כל מי שעוסק בתורה כחשק ובהתלהבות, ואז מתגלה לו אותו אור הגדול.

ה'גאון יעקב' כותב שה'אור הגנוז' - גנוז באגדות שבתלמוד. ב'זוהר הקדוש' אומר רבי שמעון, שעם ישראל הלכו לאורו של אור הגנוז כל ה-40 שנה והאור הזה האיר להם על ידי משה רבנו, כי כתוב עליו על משה 'ותרא אותו כי טוב', שזה האור הגנוז. 'וירא אלקים את האור כי טוב' - 'את האור' עולה בגימטריה תרי"ג. על ידי קיום תרי"ג מצוות, זוכים לגלות את האור הגנוז. גם 'האור' זה גימטריה 'זהר', כי הכל טמון בזוהר הקדוש. ומי שעוסק בתורה לשמה, זוכה לקבל אור גדול מהאור הגנוז.

המטרה- להבין הגיון כל מצוה...

אומר רבי נפתלי מפישיסחה דבר נפלא- יש ברקיע 'חלונות'. ב'חנוכה' נפתח חלון אחד ברקיע והוא מאיר אור גדול על עם ישראל. לכן 'חלון' זה ראשי תיבות- 'להדליק נר חנוכה'. והאות ו' זה הצינור שדרכו יורד השפע. גם 'חלון' זה ראשי תיבות- 'ל"ז' נרות חנוכה'. על ידי 36 הנרות שמדליקים, מורידים שפע לכל עם ישראל.

יש צינור מיוחד שנמשך דרך אותו חלון ומאיר אור

משולחן המלך

כשכל מלכות הרשעה נאבדה מן העולם, כשבאו החשמונאים והרגו את כולם, והקדוש ברוך הוא עזר והורידו אותה מן העולם והסטרא אחרא הלכה מן העולם.

מה שהיה בימים ההם-נמצא בזמן הזה

החשמונאים סידרו את ה-י"ג פרצות שפרצו היוונים במקדש, וטיהרו את הכל, ולקחו את הפך שמן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול, שזה הפך שמן של יעקב אבינו, ושמשו בו את כלי המקדש. ואותו פך עוד יהיה לכיאת המשיח בעזרת השם.

ואותה שנה איזה אור גדול היה, זהדליקו נרות בחצרות קודשך, וירדו כולם לחצרות קודשך בכית המקדש בחצרות, וכולם היו מדליקים, והנרות לא כיבו את הנרות והנרות עמדו כמות שהם, והיה אור יורד מן השמים והיה זורח ומאיר לכל העולם כולו ושום דבר לא היה נכבה.

חיכו לשנה הבאה, וראו את אותו האור שהיה בשנה שעברה שיש גם השנה. אומר רבנו האר"י- כל שנה שנה יש את אותו אור ואותה ישועה ואותם ניסים נפלאות.

מה שכתוב 'מסרת גיבורים ביד חלשים ורכים מיד מעטים ורשעים ביד צדיקים', וכל שנה מדליקים את אותו האור, כמו שאנחנו אומרים 'בימים ההם בזמן הזה' - כלומר, מה שהיה בימים ההם, הוא ממש בזמן הזה.

אסף מתתיהו את שמונת בניו ואמר: 'תשמעו, אנחנו אין לנו ייאוש. אנחנו בוטחים בו יתברך'. ומה הם עשו? שלושה ימים ושלושה לילות צמו, לבשו שקים והיו בוכים, מתוודים ומתפללים להשם שיצליח אותם. ואז עמדו החשמונאים על היוונים ועשו בהם שמות והרגו בהם. בא אנטיוכוס בעצמו ובא עם חיילים, ועמד 'בגרים', אך 'אבן מקור תועק'. 'אבן' - אנטיוכוס בגרים ניקנור'.

15 איש מול כל אמריקה

ה'דוקח' אומר 'מסרת גיבורים ביד חלשים ורכים ביד מעטים' - 'גיבורים' זה היוונים, 'ביד חלשים' - זה החשמונאים. 'רכים', אלו 'היוונים', ביד מעטים זה 'החשמונאים'. 'קשת גיבורים חתים ונכשלים אזרו חיל' - אמר רבי יצחק- אלו 1,080 ריבוא, כלומר 10 מיליון ו-800,000 אנשי צבא שכאו עם 'בגרים'. הם באו נגד 12 איש!!

תאר לך מה זה. קח טנדר עם 15 איש שהולכים להילחם ב'אמריקה'. יש דבר כזה? ומה עשה הקדוש ברוך הוא? ראה אותם איך הם צמים, איך הם מתפללים והם בוטחים בו, ורצע את אוזניהם של שרים של מעלה ואמר להם 'תהרגו אחד לשני'. ולכן זה העניין הגדול לשבת עם הילדים ולספר להם את הניסים שעשה עמנו הקב"ה.

בכל הדלקה מתגלה האור של אז...

בשעה שאנחנו מדליקים את הנרות, אנחנו מכניעים את מלכות יוון הרשעה. לכן כל יום מדליקים את הנרות והאור הזה הוא דוחה את החושך.

לכן צריך לשבת ולספר עם הילדים את מעשה הניסים שיאיר בהם גם כן האור, האש, ההתלהבות של התורה הקדושה.

רבנו האר"י כותב, שכל שנה ושנה על ידי מצוות החנוכה מתגלה אותו אור שהיה בפעם הראשונה. תארו לכם איזה אור היה בעולם

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו חייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאברכי המוסדות

הימים שבהם אנו נמצאים עכשיו הם נקראים ימי החנוכה, ויש בהם מטרה שהחכמים רצו שנשקיע בהם כל מהווינו.

מתניהו וחמשת בניו יצאו להילחם על שארית ישראל שנשארה, שלא יפלו ח' וגם הם בידיים של היוונים, כל המלחמה שהיתה בתחילה, לא היתה מלחמה של קרב ממש, אלא קרב על הרוחניות, ניסו להשפיע על עם ישראל ולתקן אותם מוקדש עם הקב"ה ניסו מכל מיני כיוונים, אולם שמתניהו ראה שבקרב לא יישאר זכר מעם ישראל, החליט שיוצאים לקרב ממש, בכוח האמונה שהשם יסייע בידם להצליח להביס את היוונים, מדובר היה באימפריה ששלטה כמעט על כל העולם, והנה קמו להם חמשת ילדי מתניהו ועוד כמות קטנה של יראי השם, והתחילו להתכונן להילחם מול האימפריה הגדולה בעולם, וחזקו עצמם באמונה וביטחון בהשם, והיו חוזרים על הפסוק שמע ישראל וכו' אשר בחזקו יש כ' אותיות וכך היתה ישועה גדולה לעם ישראל, וראו כולם עין בעין איך השם הוא שולט על העולם,

מטרת חנוכה היא לקחת את הדרך שבה מתניהו ושאר הצדיקים לחמו נגד ההשפעה של יון, על ידי חזקת ליבם באמונה ובקשר עם השם יתברך, כי רק ככה אדם יוכל להתעלות ולהקראות עובד השם אמיתי, וזה הסיבה שמדליקים את החנוכייה בצד שמאל של הבית למטה מעשרה טפחים, היינו לזמן שלא משנה מה עובר על האדם גם כאלו מצבים שהוא בתחתית ולא הולך לו איך שהוא רוצה, אל לו להישכר אלא יחזק את ליבו באמונה בהשם יתברך וכך ידליק את המנורה שכליבו וכך יוכל לחיות בשמחה ובטוב ללב,

וזה גם סוד הסביבון אשר הוא בנוי בצורת משושה ויש הרבה אותיות על כל צד יש אות אחת, והאדם מחזיר את הסביבון ומסובב מלמעלה, אולם איפה יפול הסביבון על איזה אות יפול זה כבר לא בידיים של האדם, כך גם האדם צריך להבין שהוא יכול לעשות השתדלות ולסובב את חייו אולם בסוף איפה יפול המזל שלו. אם מי הוא התחוק, כמה ילדים יהיו לו כמה כסף הוא ירוויח מה הוא יאכל היום הכול בידיים של השם יתברך לטוב לאדם, לכן אמרו חז"ל שמצוות חנוכה "ע"י שתכלה רגל מן השוק "ואפשר לזמן שהרגל זה ההשתדלות של האדם והכוונה שמצוות חנוכה עד אשר הוא יכלה את הרגל הזה מהשוק אלא יבין שהכול מתנהל בידי השם,

שנזכה שהחנוכה הזה כל עם ישראל כולו יזכו לראות את האור של האמונה ולחיות מחוכמים כמו חבל סבור להשם יתברך אמן ואמן

גדול על האדם. ולכן צריך לנצל בפרט את הזמן של הדלקת הנרות. הם רצו 'לשכחם ותרק' ולהעבירם מחוקי רצונך. 'יוון' ידעו והכירו את חכמי התורה, והם ציוו לתרגם את התורה ליוונית והעריכו מה שכתוב בתורה.

אבל מה הם רוצים? הם רוצים שאדם יקיים את התורה בשכל, כלומר 'משפטים' אבל לא ב'חוקים'. לכן לא הסכימו ל'חוקים', ורצו 'להשכחים'. והתשובה שלנו לכך היא 'חוקי רצונך', כלומר 'זה רצון השם' החוקים הללו. כל ההצלחה שלנו תלויה בזה שאנחנו לא ניתן להם להשכחים ותרק. 'גדול תלמוד שמביא לידי מעשה'.

אורחים חשובים שעונים לך אמן

קב הישר' מתאר מה קורה כשאדם מדליק את המנורה - 'שרפים' עומדים ממעל לו', הכוונה, כשמדליק כל איש בחנוכה. בעת שמתחילים לומר הברכה על הנרות, יורדות לכל בית מחנות גדולות של מלאכים ושרפים שאין לנו השגה בקדושתם, והם שומעים את הברכה ואומרים 'אמן'. ואותם המלאכים מסייעים לכל יהודי לקיים מצוות כרצונו יתברך, והם מאירים בקדושתם ובטהרתם בכל הבית של האדם. וכל הנשמות המוגלות בגלות זה ובגלות הקודמים - נשמות אבותינו עד אדם הראשון וכל יוצאי חלציו, כולם באים לתוך הבית. פלא פלאות.

אם אדם רואה הדברים האלה ואת המשך דברי 'קב הישר', איך הוא לא יבוא לעשות את המצווה הזאת בהתלהבות גדולה? לכן צריך בכל כוחנו לנצל האורות שיוורדים לכל בית ונבית.

בימי החנוכה יש אור עליון שמאיר מלמעלה והאדם יכול להיות 'רוחני'. יש רמז גדול לכך ואומר ה'שפת אמת' - 'ולתתך עליון על כל גי' הארץ'. 'עליון' זה

אותיות 'על יון'. הקדוש ברוך הוא מרים אותך על ה'קליפה' של יון והקדוש ברוך הוא מכניע אותה את קליפת יון.

לפעמים אדם כל כך נטמא ויורד למטה למטה ונהיה לא רק 'יווני' אלא אבא של היוונים. ובכל זאת 'מאשפות ירים אותו הקדוש ברוך הוא' גם כשהוא נמצא בשפל המדרגה. כי יש ניצוץ יהודי.

מסירות נפש על מצות המילה

רבי ישראל מאיר לאו שהיה הרב הראשי, סיפר שהיה איזה ניצול שואה בשם אלי ויזל שהיה צייד של הנאצים, וסיפר על מוהל אחד מכרית המועצות שהיה מוסר את נפשו למול. כי ברגע שיתפסו אותו ישלחו אותו ל'סביב', כי היה אסור למול שם. ובסביב היו מענים אותם, ואחרי שמענים אותם הרבה, חותכים את הראש...

אבל הוא היה מל ילדי ישראל ולא מעניין אותו אף אחד. ותמיד הכין לו בתוך התיק של הטלית והתפילין את כלי המילה, כי ידע שכל רגע יכולים לאסור אותו ואי אפשר לדעת מה ילד יום.

יום אחד באמצע הלילה הוא שומע דפיקות בדלת. פתח, ורואה מפקד אחד גדול של הרוסים שאומר לו 'בוא אחריי'. הולך אחריו, הכנים אותו באוטו ואומר 'בוא ואל תדבר מילה אחת'. כך נסע אותו שלוש שעות, ואחר כך נכנסו בתוך חורשה לאיזה בית, ואמר לו: 'אתה לא יודע מי אני, ואני לא יודע מי אתה. אני רוצה שתדע - אני יהודי, וכעת נולד לי בן והיום זה יום השמיני למילה. אני רוצה שתמול אותו, ותסתלק מפה, כי בעוד רגע אני לא מכיר אותך ולא רוצה גם שתגלה עליי. תיזהר על עצמך. אל תפחד. תמול אותו לכד כי אין פה אף אחד ואסור להצטרף יחד'. אמר לו 'אבל אתה חילוני גמור. מה לך ולמול ילד?', אומר: 'תשמע, אבא שלי השאיר כי 'חותם ברית קודש', ואני גם רוצה לכן שלי 'חותם ברית קודש'. אני מאמין בזה.

הרוסים לא יודעים שאני בכלל יהודי. אני מפקד גדול ואני עושה הרבה טוב ליהודים, אבל אף אחד לא יודע על כך. אתה תעשה מה שאני אומר לך, ובוא איתי ואני אוציא אותך מהמקום לבית. ולא תדבר, ולא ראית ולא ידעת, ואני לא מכיר אותך בכלל...' וכך השאיר אותו לבד ועשה לו ברית לתינוק בלי אף אחד. הוא היה חסדן והמוהל. פלא פלאות.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל תפילותיהם שלום

לימוד מיוחד התנהגות ודרכים בדרכי
התעלות "במדות טובות" והנהגות דרך
אין מאת הרב **משה אהרן זוארץ**
שליט"א
מאמרי המוסדות

אורה זו תורה

נמצאים אנו בשבת מיוחדת – המשולשת בשלום
קדושות, קדושת השבת, קדושת ראש חודש וקדושת
הנוכה.

וננסה לחבר את שלוש הדברים בס' ז',

פירוש השבוע – מקץ, בה מסופר איך יצא הצדיק
יוסף מאפלה לאורה וכידוע ימי החנוכה ענינם 'אורה'
ועיקרם להאיר ולפרסם הנס, ודרשו שאף לאדם השורי
בחושך מסוגלים ימים אלו להאיר ובכוח התפילה
וכפרי חצוי שעה הראשונה ממנו הדלקת הנרות בכוחו
של כל יהודי לפעול לצאת מהחושך שלו לאור גדול,
וכל אחד בעניינו יכול לפעול בכח קדושת ימים אלו.
והלכנו, כידוע, כל חודש מתחדשת, והוא רמז לישראל
ולכל יהודי – גם שנראה הכל חשוך – אף כי יבוא
האור, וזה סימן לישראל בכללותו שאף שעדיין עדינו
בחשכת הגלות [אף שאנו בנינו הנאולה גם] 'יבוא ימי
מילוי הלכנו' – יבוא הימים שקוף ישראל תעלה מעלה
מעלה וזהו ה' למלך על כל הארץ בנאולה השלימה.

ועוד מענין הלכנו שמתחדשת וראש החודש
שמתחדש בכל תחילת חודש שחמיר אפשר להתחיל
מחדש ועל האדם לא להתיראש ולחששך ולוותר על
שאיפתו הרוחנית הנעלה, וגם אם עד עכשיו לא הלך
זה הזמן להתחיל מהתחלה.

ועוד ענין חשוב:

אמרו רבותינו: 'זהו חנוכה' – כל בני תלמידי
החכמים – מי שהיה בחולקת נרות שבת וחמיר היה
לז' בני תלמידי חכמים.

ומה ענין הזהירות שבו זוכים לבנים תלמידי חכמים?
נשתבחו על כך קולמוסים רבים, ונראה לי להסביר כך:
כידוע הילדים הם החקיינים הגדולים ביותר – הילדים
רואים מעשה הוריהם ובטבע מחקים את מעשיהם
שבבניהם זה הוריהם? לכן גדולים עושים כי ראיתו את
אבא ואמא עושים כך!

מצוות נר שבת וחמיר הם מדברי חכמים, ונראה שענין
הזהירות הוא, הדיוק לפאר ולחזק בעשיית המצוה
בחיוב רב וכן בתבנית כסף ובשמן זית מוכרח,
בהכנת הפתילות ועוד.

שהיה רואה את אביו מדקדק ומחזק מאוד במצוות
החכמים הוא מבין שאבא שלו הגדול בטל לדבריו חז' ו
ומהרהר בדברי רבותינו, מכאן הוא מבין שכל הגדול
מעיין את הרבנים הגדולים ואז הוא רוצה גם להיות רב
גדול, וממילא זוכה האב לראות את בניו ת' ז'.

ואם האב מעיין בבית אלילי תרבות יוון – שחקני
כדורגל וכדורסל גדולים, שחקני כמה וכדומה – לא
פלא שהבנים ממשיכים את המסורת של אביהם...

לכן גם אב שקצת מושפע מתרבות יוון ולא עקר את
אבותו לספורט – עליו להראות בבית שהעצרה
והערכה האמיתית והגדולה ביותר היא לתלמידי חכמים
מאורי האומה, ואם הילד מבין שאבא האבא בראש
הפירמידה נמצאת התורה ולומדיה לא פלא שירצה
ללמוד ולהיות תלמיד חכם ואף להיות כן.

ונחתום שלא פחות חשוב מודגמא אישית – להתפלל,
האדם על עצמו והאדם על ילדיו – כל יום ובפרט
במים הללו ימי החנוכה – היוונים רצו להשכיחם
ורדת' ואנחנו רוצים ללמוד וללמד לשמור ולעשות
ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה;

שנזכר להאיר באורה של תורה ושכל זרענו חרע
ישראל יהיו עמלי תורה צדיקים שאנו אומותנו אומה
אלא בתורותיה (מבדיר דס' ז') מעט מן האור – רוחה
הרבה מן החושך;

משולחן המלך

בא בעל המכולת ואומר לרב: 'תראה אין לי כסף. אני
מאמין שהוא יתן, אבל עכשיו הוא לא שולח, כי לקח
אותו המושל של דמשק ושם אותו בבית הסוהר'. הרב
אמר 'ככה? תבוא איתי', ולקח אותו עוד איזה שניים
ואמר להם 'תעלו על הגמלים ואנחנו נלך להביא את
הגביר, נלך לדמשק'.

עשה כמה 'פעולות', והמושל של דמשק נפטר והלך
מהעולם. ואז שחררו אותו את הגביר. עכשיו הרב
הגיע לדמשק, ואומר לו הגביר 'כמה מגיע לך? הנה
אני אקח לך גם על השלשה חודשים ועוד שישה
חודשים שיהיה לך שפע גדול'. לקח את הכסף
ועכשיו יכול לקנות סחורה בזול סחורה בדמשק.

לקח אחד בעל גמלים שלקח לו כל הסחורה על
הגמלים טונות של סחורה להביא לו לפה דברים
שהוא צריך בויל הזול. ככה הוא קנה והרוויח כסף.

כשהם היו הולכים כדי לכבד לפה, היו עוברים דרך
יערות ומקומות שיש שם שודדים. היו לו נגיד עשרה
גמלים וכולם מלאים בסחורות. באו שודדים ולקחו
כל הגמלים.

בא הגוי בעל הגמלים ובוכה לפני הרב. בא בעל
הסחורה ואומר לרב 'מה נעשה?' אומר לו: 'תצייר
על רצפה מקומות חניה לכל גמל וגמל, ולא יפיה
שהם צריכים לכבד יבואו'. ואז הרב עמד שם
ועשה איזה 'כוונות', ולפתע רץ הגמל הראשון ונכנס
לחנייה, ואחריו הגמל השני עם כל הסחורה, והגמל
השלישי, והלאה.

היה עוד גמל אחד שלא חזר. שאל הרב את בעל
המכולת 'מה היה לך עליו?' אמר לו: 'לא היה משהו
מיוחד... לא צריך אותו'.

לפתע התחיל לבכות בעל הגמלים הערבי ואמר 'מה,
עוד גמל אחד עולה הרבה כסף...! הרב עשה לו גם
איזה 'כוונות' והביא גם את הגמל העשירי. איזה
כוחות היה להם. ואז הגיעו לחיים טובים ולשלום
לירושלים.

פגז על כף הרגל

המקובל רבי רפאל אברהם שלום שרעבי היה ראש
ישיבת 'בית אל' ונכד הרש"ש. אביו היה רבי יצחק
חזקיהו בנו של הרש"ש. הייתה לו רוח הקודש
ושכינה מדברת מגורו והוא חיבר את השו"ת 'דברי
שלום' שזה שו"ת מאוד חשוב. הוא נולד בשנת
תקל"ה. כשהוא היה בגיל שנתיים הרש"ש נפטר.
חתנו זה 'הרב הק' רבי אברהם גנין. הסופר שלו היה
היר"א – רבי ידידיה רפאל אבולעפיה.

גם יש הרבה שאלות ב'קבלה', והכי חזק זה רבי רפאל
אברהם שלום שרעבי. בספר 'דברי שלום', את כל
מנהגי 'בית אל' הוא סידר אותם אחת לאחת. לא כל
אדם הוא זוכה. אלא, 'נפש עמל', עמלה לו'.

בשנת תקפ"ד סולמן פאשה ב'דמשק' החליט לגרש
את היהודים לגמרי מעיר העתיקה ולעשות בלג
גדול, והייתה מלחמה גדולה והיו זורקים פצצות
גדולות על העיר העתיקה על מקום מושב היהודים,
והייתה בעיה גדולה. אמר לו רבי רפאל אברהם שלום
בעל 'דברי שלום' לרב היר"א: 'אנחנו נעשה את
העבודה ביחד, ושום פגז לא ייפול על שום בית
של היהודים', וזה היה לא הגיוני כי היו פגזים כל
רגע נוחתים בשכונת היהודים. אמר: 'אנחנו נעשה את
העבודה ביחד, אבל אסור לצאת החוצה'.

היה אז 'סוכות', ואמר לו: 'אל תצא מחוץ לסוכה. לא
מרשה לצאת אפילו רגע'. הוא לא יכל להתאפק איזה
זמן, והוא יצא לרגע, ובא פגז על הרגל שלו. שום אחד
ממנו לא נפגע מפגזים.

עשה כמה פעולות... והמושל מת

היה שם איזה יהודי בעל 'מכולת', שהיה מספק כל
מה שצריכים הרבנים של 'בית אל', הכל הוא קונה
להם – שמן, יין, וגם הולך להביא להם את הפירות
שהם צריכים, והכל הוא קונה. כל זה כדי שהחכמים
לא יצטרכו לצאת לשום מקום. מביא להם בשר וכו'.

היה איזה תורם אחד גדול מ'חלאלב' – משפחת פרחי
שהיה משלם כל ההוצאות, והיה אומר לרב: 'אתה לא
צריך בכלל לדבר עם הבעל המכולת. הוא ידבר איתי,
ואני אסתדר איתו ואני מעביר לו את הכספים והכל
בסדר'. היו שלשה חודשים שהוא לא שלח כסף.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרב"ג דן גבאי שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המישי"ר רח' אודת ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

ותיה קלה וחמה
לרוחת הלומדים

זוהר על הפרשה

התורה מכריזה בכל יום לפני האדם שיבא ללמוד ואפילו אם הוא טיפש

(דף קצג ע"א) **תא חזי, כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא בפולחנא דקדשא בריך הוא, ולאשתדלא באורייתא יממא וליילי** בא וראה, כמה יש לבני אדם להתבונן בעבודת הקב"ה ולהשתדל וללמוד תורה יומם וליילה, **בגין דיגדרעון ויסתכלון בפולחניה** כדי שידעו ויתבוננו בעבודתו יתברך בכל המצוות כולם מדוע צוה אותנו עליהם ומה טעמם, **דהא אורייתא איהי מכרוזא בכל יומא קמיה דבר נש ואמרה שהי תורה מכרוזת בכל יום לפני האדם ואומרת לו, (משל ט) מי פתי יסור הנה חסר לב ואמרה לו, והא אוקימנא מלי בבקשה תבא ללמוד ואפילו אם יש לך טפשות ואין לך שכל אני אתך לך שכל וחכמה ותלמוד כדי להנצל מהרצח"ד. וכבר למדנו דבר זה.**

וכד בר נש אשתדל באורייתא, ואתדבק בה וכאשר האדם משתדל ועוסק בתורה ועוד שגם נדבק בה שהוא בחינת דבקות הלב שהרי בזמן שהוא אוכל או הולך והוא חושב בתורה ולא מסיר דעתו ממנה, **וכי לאתתקפא באילנא דחיי, דכתיב, (משל ג) עץ חיים וגו'** וזכה להתחזק בחזקה ולא באחיה בעלמא אלא בחזק שהוא אחוז ודבוק בה בעץ החיים שהיא בחינת התפארת. **ותא חזי, כד בר נש אתתקף באילנא דחיי בהאי עלמא, אתתקף ביה לעלמא דאתי ובא וראה,** כאשר האדם זוכה להתחזק ולהחזיק בכל כחו בעץ החיים שלומד תורה בדבקות מתחזק גם בעץ החיים בעולם הבא כי התורה היא בחינת תפארת ומי שמתחזק בעה"ז שהוא כנגד המלכות נאחז גם בעולם הבא בעולם הכינה. **דהא כד נשמתין נפקין מהאי עלמא, הכי אתתקנן להו דרגין לעלמא דאתי** שהרי כאשר הנשמות יוצאות מזה העולם לפי אשר השיגו פה בתורה אם למדו פנימיות התורה או פשט התורה וכו' כך נתקנת להם מדרגת בעולם הבא וז"ש שנאחז שם בעץ החיים ותלוי במדרגת הוכיח בהם.

עם ישראל אחוזים בעץ החיים ומי שעוסק בתורה נאחז בעצם טף האילן

תא חזי, אילנא דחיי, איהו בכמה דרגין מתפרשן דא מן דא, וכלהו חד בא וראה, אילן החיים שהוא בחינת התפארת יש בו כמה מדרגות נפרדות זו מזו וכולן הן תלויות בדבר אחד שהוא עץ החיים שיש בו כל הספירות, וכולן אחדות אחת הם. **דהא באילנא דחיי אית דרגין אלן על אלן** שהרי בעץ החיים שהוא התפארת יש מדרגות אלו למעלה מאלו. **ענפין, ועליון, וקלפין, וגופא דאילנא, שרשין.** וכלא הוא אילנא יש בו ענפים ועלים וקליפות, וגוף האילן עצמו ושורשיו, וח"ו לחשוב שזה כמשמען ענפים

זכירה, ודא הוא קין דשמאלא רבי שמעון אומר ויהי מקץ כלומר לאחר שעבר קין השמאל המשכח לאדם את לימודו שאין במקום הזה זכרון והוא קין שמצד השמאל צד הקליפות. **מאי טעמא** ושואל, מדוע היה צריך יוסף להמתין שנתיים ימים וכו', מה ליוסף עם הקין הזה שהוא מצד השמאל צד הקליפות, **בגין דכתיב** לפי שכתוב, (בראשית מ) **כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך. וכי הכי אתחזי ליה ליוסף צדיקא, דאיהו אמר כי אם זכרתני אתך** וכי כך ראוי לו ליוסף הצדיק שהוא שם איזה כח ביד שר המשקים וביקש ממנו שיזכיר אותו לפני פרעה, הרי היה צריך לשים בטחונו בה', **אלא כיון דאסתכל יוסף בחלמיה, אמר, ודאי חלמא דזכירה איהו** אלא, כיון שהתבונן יוסף בחלמו וראה שם מראות הקדושה שהוא יין אמר בודאי חלום של זכירה הוא וחשב שזה חלום מצד הקדושה. **ואיהו טעה בהאי, דהא ביה בקדשא בריך הוא הוי כלא** ויוסף טעה בזה שאפילו שהכל בא מצד הקב"ה, אלא פעמים הקב"ה מגלה סודותיו דרך שליח רשע.

למה נענש להמתין שנתיים ימים

ועל דא אתר דהנה ביה נשיו קם קמיה ולכן בזה המקום שהיתה בו קליפת השכחה עמדה אצל שר המשקים ועשתה מדיצה כדי שלא יזכיר את יוסף, מה כתיב ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחחו ודאי מה כתוב ולא זכר שר המשקים את יוסף כי שר השכחה עמד שלא יזכור את יוסף. **כיון דאמר ולא זכר שר המשקים, מהו וישכחחו ושואל, אם כתוב שלא זכר שר המשקים מדוע כתוב עוד פעם וישכחחו. **אלא וישכחחו אתר דאית ביה שכחה, ודא הוא קין דסטרא דחשך** אלא מדוע כתוב וישכחחו אלא בא ללמד לנו על מקום הקלי' שיש בו שכחה והוא נקרא קין של צד החושך שהוא סט"א הוא עומד על זה להשכיח ממנו את יוסף. **שנתיים ימים, מאי שנתיים.** דתב דרגא, לדרגא דאית ביה זכירה מדוע היה צריך יוסף להמתין שנתיים ימים ואומר הטעם הוא שחזרה מדרגת המלכות שבה יש אחיזת הקליפה וענין השכחה עלתה למדרגת היסוד ששם ענין הוכיחה ולכן שנתיים.**

מי שרואה נהר בחלומו רואה שלום

ופרעה חולם והנה עומד על היאר, דא חלמא דיוסף הנה אפילו שפרעה חולם שעומד על יד היאור אפילו הכי חולם הוא בשביל יוסף ולא בשביל פרעה. בגין דכל נהר, דיוסף הצדיק איהו לפי שבכל מקום שמוזכר נהר הוא בחינת יסוד שהוא בחינתו של יוסף הצדיק. **ודא דא הוי, האי מאן דחמי נהר בחלום, חמי שלום** וחסוד והווי מי שרואה נהר בחלום רואה שלום, שכן נהר הוא היסוד והיסוד משכין שלום. **דכתיב, (ישעיה סו) הנני נוטה אליה כנהר שלום.** שהרי כתוב כי גם השלום

קליפת אלא הם מדרגות רוחניות שונות ומעולות זו מזו עד שזו נעשית מוח לזו וכפי מעשיו של האדם כך הוא נקשר בעץ החיים כי מי שעוסק בתורה לשמה בסודות התורה, אוחז בטף האילן וכו' וחמש בחינות אלו הן כנגד נרנח"ו. **כגוןא דא, כל מאן דאשתדל באורייתא, איהו אתתקן ואתתקף באילנא דחיי** כעין זה מי שעוסק בתורה הוא נתקן ומתחזק בעץ החיים בחינת תפארת כי התורה היא בחינת תפארת והוא נאחז בטף האילן.

מי שמשתדל ולומד תורה הוא אחוז ותופס את כל האילן כולו

וכל בני דמדינתא ישראל, כלחון מתתקפין באילנא דחיי, כלחון אחידין באילנא ממש וכל בני האמונה שהם בני השכינה עם ישראל כולם מתחזקים בעץ החיים כולם אחוזים באילן עצמו. **מנהון בההוא גופא דביה, מנהון אחידון בענפין, מנהון בעליון, מנהון בשרשין.** אשתכחו דכלהו אחידון באילנא דחיי יש מהם אחוזים ומחזיקים בטף האילן עצמו, מהם אחוזים בענפים, מהם אחוזים בעלים, מהם אחוזים בשורשים, נמצא סך הכל שכולם אחוזים בכללות באילן אלא שיש בזה מדרגות כנ"ל. **ואינון דמשתדלין באורייתא** (דף קצג ע"ב) **כלהו אחידון בגופא דאילנא** אמנם מי שבכל כחו משתדל ונלחם ללמוד תורה כולם אלו שעוסקים בתורה אחוזים בטף האילן עצמו לא בענפים או בעלים. **ובגין כך מאן דאשתדל באורייתא, איהו אחיד כללא, והא אוקמוה ואתמר** ולכן מי שמשתדל בתורה הוא אחוז ותופס את כל האילן כולו הכל אחוז בו ודי ממנו וכבר למדנו את זה.

מדוע יוסף הצדיק ביקש משר המשקים שיזכירהו ולא שם בטחונו בה'

ויהי מקץ, מאי מקץ ושואל, מה הכוונה במילת מקץ. **רבי שמעון** אמר, אתר דלית בה

זוהר על הפרשה

נפל לבור, כמ"ש וישליכו אותו הכורה, **בכירה אסתלק לבתר** מהבור העליון אותו א"כ לגדולה, וזו השגחה עליונה שבדבר שהקב"ה הכה אותו בו ריפא אותו.

כיון שיוסף שמר ברית קודש זכה שעלה מהבור ונתעטר בשכינה הקדושה

רבי שמעון אמר, עד לא אירע ליוסף ההוא עובדא, לא אקרי צדיק. אמר רבי שמעון, עד שלא אירע ליוסף אותו המעשה של הנסיון של אשת פוטיפר לא היה נקרא צדיק **כיון דנטר ההוא ברית קיימא, אקרי צדיק** כיון ששמר את אות ברית קודש שח"ו לא טימא בריתו בעריות נקרא צדיק, ונהוא דרגא דברית קדישא אתעטר בהדיה ואותה המדרגה של ברית קודש נתעטר היסוד עם יוסף כי יוסף נעשה מרכבה ליסוד, ומאי דהוה (עבד) **בבור בקדמיתא** וזאת שהיתה עמו בתחלה, הכונה על השכינה, ומי שהיתה עמו כששמו אותו אדיו בבור מלא נחשים ועקורים, **אסתלק בהדיה** עלתה עמו, השכינה והיא זאת שהעלתה את יוסף מן הבור עתה, **וכתיב וירצוהו מן הבור** שהוא מדור הקל"ה, כי כל זמן שהיה בבור הקליפה היתה יונקת ממנו. **אסתלק מן דא** ועתה עלה מן הבור הזה שהוא מדור הקליפות, **ואתעטר בכאר מים חיים** ונתעטר בשכינה שהיא באר חיים.

השכינה היא שקראה ליוסף מן הבור ולא פרעה

וישלח פרעה ויקרא את יוסף, לקרא ליוסף מבעי ליה ושואל, הרי היה צריך לומר לקרא ליוסף כמ"ש וישלח משה לקרא לדוד ולאבירם, **אלא ויקרא את יוסף, דא קדשא בריך הוא** ומשיב, כי זה חוזר על השכינה שהיא "את" מא' עד ת' כי כל מקום שכתוב ויקרא סתם היא השכינה כלומר שהשליחות שאמר פרעה היא ע"י הקב"ה, **דכתיב שכתוב, (תהלים קד) עד עת בא דברו אמרת יי צרפתהו. עד עת בא דברו, הלא הוא דכתיב זהו שכתוב ויקרא את יוסף** כי השכינה נקראת דברו, ופירושו עד עת בא השכינה שהיא דברו של השם יתברך, ויקרא בלי דבור אינה קריאה וא"כ הדבור היא הקריאה והיא השכינה, **כתיב הלא כאן כותב ויקרא את יוסף, וכתיב הלא** וכתוב שם אצל משה **ויקרא אל משה** שסתם ויקרא היא השכינה וכמו ששם בסנה השכינה קראה לו גם אצל יוסף היתה השכינה, **ויגלה ויחלף שמלותיו, בגין יקרא דמלכא** בשביל כבודו של המלך, **והא אוקמוה** כי לכאורה קשה איך גילה והחליף שמלותיו וכי מנין ידע שהתבשר בשורות טובות, אלא הכל עשה לכבוד המלכות והיא השכינה שהיא קראה לו, וידוע שזה היה ברה"ש שהוא ענין מלכות, והרי כבר פירשנוהו.

ממלכת הרשב"י

עיר וקריש מן שמיא נחית

ליה ועברין רעותיה ובשביל זה הקב"ה רוצה וחפץ בהם באותם שיראים אותו ועושים רצונו.

למיחלים לחסדו, מאן אנון מיחלים לחסדו. הוי אימא אנון דמשתדלי באורייתא בליליא, ואשתתפו בהדי שכינתא ומפרש מי הם הוי אומר אותם המשתדלים בתורה כלילה ומשתתפים עם צער השכינה. **וכר אתי צפרא, אנון מחכאן לחסדו** וכאשר מגיע הבורק הם מחכים ומצפים לחסדו. **והא אוקמוה, בזמנא דבר נש אשתדל באורייתא בליליא, חוטא דחסד אתמשיך עליה ביממא** וכבר פירשנו חז"ל בזמן שהאדם משתדל ועוסק בתורה כלילה חוט של חסד נמשך עליו כיום, **דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יהוה חסדו ובלילה שירה עמי.** ומפרש מאי טעמא יומם יצוה יהוה חסדו, **משום דבלילה שירה עמי.** מדוע האדם זוכה שכיום יצוה ה' חסדו לפי שכלילה עסק בתורה הקדושה שנקראת שירה **ובגין כך ובשביל כך רוצה יהוה את יראיו כתיב, ולא ביראיו** בלשון ריצוי ופיוס כתוב שמשמע שרוצה אותם ובוחר בהם כסתם. **כמאן דרעי ברעותיה לאתרא** אלא כמו שרוצה בריצונו להתחבר ולרצות איש אחר, **ואתריעי ליה לאתפייסא בהדיה** ומרוצה ממנו להתפייס עימו. **ובגין כך רוצה יהוה את יראיו** ובשביל כך כתוב מלשון ריצוי ופיוס, **ולא ביראיו** סתם.

בתחילה השליכו את יוסף לבור ולבסוף מהבור עלה לגדולה

בגוונא דא, יוסף הוה עציב בעציבו דרוחא, בעציבו דלבא. דהוה אסיר תמן כעין זה יוסף היה בעצבון בעצב רוח בעצב הלב על שהיה אסור שם בבית האסורים. **כיון דשרד פרעה בגיניה** כיון ששלח פרעה בשבילו אחריו, **מה כתיב. וירצוהו מה כתוב,** וירצוהו, מלשון ריצוי ופיוס, **אתפייסו ליה** שפייסו אותו על שנעצר שנים רבות על לא עוול בכפו **ואתדרו ליה מלין דחדות, מלין למחזרי לבא** והחזירו והשיבו לו עתה מילים של שמחה מילים שמשמחים את הלב, **בגין דהוה עציב מן בירא** בשביל שהיה עצוב מישיבתו בבור כלומר הקב"ה רצה לפייס אותו על זה, **תא חזי בא** וראה, **בקדמיתא** נפל בכירה בתחילה

מן גלותא ברחמי

העליון הוא כדונת יסוד והנהר הוא יסוד והשלום חזק מאד.

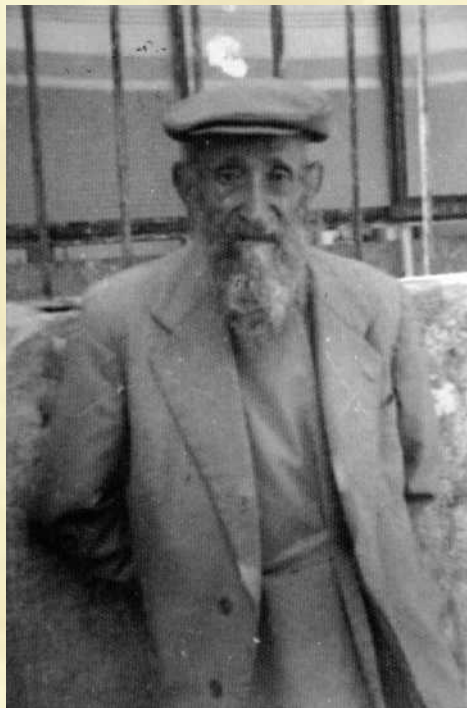
כל דבר יבא בזמנו ואם יתמהמה חכה לו כי בא יבא

(דף קצ"ד ע"א) **ויחי מקץ וגו', רבי חזקיה פתח** לפרש שלכל הדברים יש קץ וקצבה וא"כ גם לצרותיו של יוסף היה קץ וסוף ואמר, (קהלת א) **לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים. תא חזי, בא וראה כל מה דעבד קודשא בריך הוא לתתא, לכלא שוי זמנא וזמן קצוב.** כל מה שעשה הקב"ה למטה בעוה"ז לכל הדברים שם זמן כמה יתקיימו עד מתי יהיו וישלטו **זמן שוי לנהורא ולחשוכא** זמן קצוב שם לאור ולחושך מתי ישלטו, ומפרש **זמנא שוי לנהורא דשאר עמין, דאנון שלטין השתא על עלמא** זמן שם לאור ההצלחה של שאר אומות העולם שהם שולטים עתה על העולם. **וזמנא שוי לחשוכא, דאיהו גלותא דישראל תחת שלטנותא דלחון** וזמן שם לחושך שהוא גלותם של ישראל שהם תחת השלטון של אומות העולם. **זמנא שוי קודשא בריך הוא לכלא,** זמן וקצבה שם הקב"ה לכל דבר בעולם. אומנם בעולמות העליונים שום דבר אינו תלוי בזמן. אלא כל מה שנעשה שם קיים ומתמיד לעולם כי שם למעלה יש אחדות גמורה בכל הדברים **בגין כך** בשביל כך כתוב **לכל זמן ועת לכל חפץ. מאי ועת לכל חפץ.** זמנא ועדן הוא **לכלא** כל דבר יבא בזמנו ואם יתמהמה חכה לו כי בא יבא. ושואל מה מוסיף בזה, ומתיר כי יש עת וזמן לכל דבר כמה יעמוד ויתמיד, **לכל ההוא רעותא דאשתכח לתתא דהיינו** לכל אותו רצון שנמצא למטה בעוה"ז, כגון זה יהיה עשיר או חז"ל עני או כבוד וכו' יש לזה זמן קצוב כמה זמן יהיה עשיר וכו'. וכיון שהגיע אותו הזמן **ויחי מקץ שנתיים ימים, פי' מסטרא דההוא קץ דחשך חמא פרעה בחלמיה** מצד אותו קץ של החושך והקליפות ראה פרעה בחלומו, **ומתמן ידע ואתגלי ליה ההוא חלמא** ומשם ידע ונתגלה לו אותו חלום שעל ידו עלה יוסף לגדולה.

מעלת העוסקים בתורה כלילה ומשתתפים עם צער השכינה

(דף קצ"ד ע"ב) **וישלח פרעה ויקרא את יוסף וירצוהו מן הבור וגו'. רבי אבא פתח ואמר,** (תהלים קמז) **רוצה יהוה את יראיו את המיחלים לחסדו. כמה קודשא בריך הוא, אתריעי בהו בצדיקיא כמה רוצה וחפץ הקב"ה בצדיקים, בגין דצדיקיא אנון עבדין (שלמא ועבדי) שלמא לעילא, ועבדי שלמא לתתא** בשביל שהצדיקים עושים שלום למעלה בעולמות העליונים ועושים שלום למטה בעוה"ז כלומר מתקנים את היסוד העליון והתחתון הנקרא שלום, **ואעלין פלה בכעלה** ומעלים ומביאים את הכלל שהיא השכינה למעלה שהוא ז"א. **ובגין כך קודשא בריך הוא אתריעי בהו, באנון דדחלין**

רבי שלמן מוצפי זצוק"ל

רבי שלמן מוצפי

מספר מורנו הרב שליט"א על חכם שלמן מוצפי שהיה עושה גלגלי שלג. אשתו הרבנית לא הסכימה לו לעשות זאת, ולכן בעת שהיה יורד שלג היה הולך לבית של הבת שלו, משפחת פניר, לעשות שם את הגלגלים על מנת שלא לצער את אשתו. הם היו גרים בסמיכות עם הסבתא של מורנו הרב שליט"א, שהרב היה בקשר קרוב איתה. ביקש מורנו מהסבתא, שכשיבוא חכם שלמן – תקרא לו. פעם אחת, כאשר היה הרב בפורת יוסף, שלחה לו הסבתא הודעה שחכם שלמן הגיע, וכמוכן שהרב בא לדאוו. חכם שלמן היה שם יומים שלוש והיה עושה את הגלגלי שלג, ואח"כ יושב ולומד בביתו, והיו אנשים נכנסים לקבל ברכה.

חכם ששון לוי זצוק"ל

חכם ששון לוי היה חסידא קדישא ופרישא מי שהיה רואה את ברכת 'אשר יצר' של חכם ששון היה מתמלא ביראת שמים. הוא היה מקובל וצדיק גדול וזכה לצום ברציפות במשך ארבעים שנה, ורק בלילה היה אוכל. סיפר מורנו הרב שליט"א:

שרפי קודש

נשא עיניו להביט באישה. פעם, נתקנא בו השטן, ורצה להכשילו. ביקש השטן מהקב"ה לנסות את רבי מתיא בן חרש, אך הקב"ה אמר לו שלא יצליח להכשיל אותו. ביקש השטן לנסות בכל זאת. הוא התייצב לפני רבי מתיא בדמות אישה יפת תואר. רבי מתיא הפך את פניו, והשטן שוב נעמד מולו. כך חזר על עצמו הדבר מספר פעמים.

לכסוף, אמר ר' מתיא, "מתירא אני שמא יתגבר עלי יצר הרע ויחטיאני". הוא קרא לאותו תלמיד שהיה משמש לפניו, וביקש ממנו שיביא לו אש ומסמר. עשה התלמיד כבקשת רבו, ואז הכניס רבי מתיא את המסמר באש והניח על עיניו, עד שהתעורר.

הודעו השטן מהמעשה שעשה ר' מתיא, ונפל לאחוריו. קרא ה' יתברך לרפאל המלאך שירפא את רבי מתיא בן חרש. בא המלאך רפאל ועמד לפניו. שאל אותו רבי מתיא, "מי אתה?" והוא ענה לו, "אני רפאל המלאך, ובאתי לרפאות אותך". אמר לו ר' מתיא, "הניחני. מה שהיה היה...".

חזר המלאך אל הקב"ה ומסר לו את תשובת רבי מתיא. אמר לו הקב"ה, "לך ואמור לו, שאני ערב שלא ישלט בו יותר יצר הרע". מיד הלך ורפא אותו.

מכאן רואים שמי ששומר על עיניו מראיה אסורה, יצר הרע אינו שולט בו.

ורבינו האר"י כותב, שרבי מתיא בן חרש היה גלגל של פלטי בן ליש.

מי שהיה שומע את דבריו של חכם יעקב שהיו יוצאים מליבו הטהור בדבקות נוראה, לא היה מעז, לאחר מכן, לחטוא בעיניו. כי דבריו הקדושים היו נכנסים לעצמותיהם של השומעים.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו של מן הגאון המקובל חכם **בנידו שמואל** שליט"א על רבותיו חכמי ישראל 'שרפי קודש' ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

המשך מעשיות על הצדיק רבי יעקב מוצפי זצוק"ל

בקברי צדיקים

פעם בשנה, בערב ר"ח אלול, היו יוצאים שני אוטובוסים למירון - אחד של חכם יעקב מוצפי, והשני של חכם שלמן מוצפי זצ"ל. כשהיו מגיעים, למשל, לקבר רבי ישמעאל כהן גדול להתפלל, היתה שם תחושה שהשמיים והארץ בוכים עימם בעת שקראו את קינת "אלה אזכרה" על עשרה הרוגי מלכות.

כשהיו מגיעים לקברו של רבי מתיא בן חרש בכפר 'עילבון', היו עיניו של רבי יעקב מזילות נחלי דמעות. הוא היה מספר לנוכחים על רבי מתיא בן חרש, שמימו לא

רבי יעקב מוצפי

בכגד, ולא היה שני לו בגדלות בפסיקת ההלכה. הוא היה בקיא בכל ארבעה טורים בע"פ וגם בכל התורה בע"פ. אמר הרב עובדיה לרב כץ, "הגט לא פסול, ואני אסביר לך מדוע. העיראקים, הם לא אומרים 'ויקטור', אלא אומרים 'ויקטור'. ככה הם יודעים להגיד'.

התעקש הרב כץ, 'אתה טועה, וזהו גט פסול!'

אמר לו הרב עובדיה 'אני מכיר את חכם סלמן חוגי עבודי. מעולם לא יצאה תקלה תחת ידו, והדברים הם כמו שהסכרתי לך'. (מכיון שהיה כה גדול בעיון התורה ובזהירות הפסיקה,

שרבי קדוש

טעמי המקרא, הסכים, בלא לחשב האם יש בזה חסרון לכבודו.

וזאת, משום שרצה לזכות את הרבים. שכן, רבים מעולי כבל נשלחו, מיד כשהגיעו ארצה, לקיבוצים ולשאר מקומות שאינם שומרי תורה ומצוות. וע"י ששמעו את התפילה והקריאה בתורה כפי ששמעו בינקותם בעיראק, היה מתעורר ליבם לשוב אל ה' ואל תורתו הקדושה.

לא תצא תקלה תחת ידו

בשנת תשי"ז, כשחכם עובדיה היה עדיין אברך צעיר, ישב בדין בבית-הדין כפ"ח, יחד עם הרב ראובן כץ שהיה ראש אב בית הדין. יום אחד, באה אישה אחת להרשם לנישואין. האב"ד שאל אותה האם היא גרושה, ועתה, "כן".

ביקש ממנה האב"ד לראות את הגט.

אחר ש ע ין

בגט, אמר לה שהיא לא יכולה להתחתן, כי יש טעות בגט והגט פסול. שאלה האישה, "למה הגט פסול?", ענה האב"ד, "כתוב בגט, שהשם של בעלך הקודם הוא 'ויקטור', אך צריך היה לכתוב 'ויקטור', וחוסר דיוק באיות אחד משמותם של בני הזוג – פוסל את הגט".

שאל אותה חכם עובדיה, "מי כתב לכם את הגט?"

התברר, שכתב את הגט חכם סלמן חוגי עבודי, שהיה ראב"ד

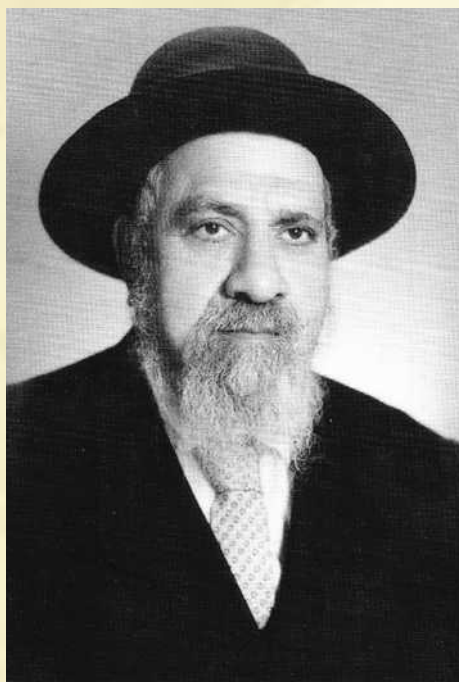
חכם ששון לוי

מן השמים זיכו אותי להיות החזן של בית הכנסת 'אברהמוב', שהיו מתפללים בו מקובלים גדולים: חכם ששון וחכם יצחק כדורי ועוד צדיקים. בימים נוראים הייתה שם השראת השכינה. איני יודע כיצד זיכו אותי מן השמים לזכות כזו גדולה להיות החזן של קדושי עליון אלו! חכם עובדיה ע"ה היה מכבד מאוד את חכם ששון והיה ממש נוהר בכבודו.

רבי סלמן חוגי עבודי זצוק"ל

הגאון הגדול חכם סלמן חוגי עבודי זצ"ל היה עניו

גדול והיה עושה כל מה שמבקשים ממנו. פעם אחת בליל חנוכה, מורנו הרב שליט"א אירגן כנס לנערים, בבית הכנסת אוהל רחל לעדת הכבולים, והרב אשר הזמינו מורינו הרב לדרוש מוסר לנערים לא הגיע. מורנו הרב הלך לביתו של חכם סלמן חוגי עבודי שהיה מתגורר בשכנות ע"מ לבקש ממנו לדרוש, ובא לביתו כשהוא היה שוכב במיטתו עם בגדי לילה, ומיד הסכים לבא ולבש את לבושו העליון מעל בגדי הלילה ובא לדרוש. וכן כשביקשו ממנו לנגן ברדיו את מגנינות העיראקים של תפילות הימים הנוראים ואת

רבי שלמן חוגי עבודי

רבי סלמן מוצפי

זכה לסיעתא דשמיא מיוחדת שלא תצא תקלה תחת ידו.

הרב כץ לא קיבל את דבריו, ואמר לאישה, 'את לא יכולה להתחתן היום, והגט פסול'.

האישה בכתה, ואמרה שהכינו כבר את החתונה וכו'. חכם עובדיה ניסה לפייס את הרב כץ, ואמר לו, "הרב סלמן חוגי עבודי חי, ונמצא כאן בארץ, בירושלים. בוא ונלך אצלו".

נסעו השניים אל הרב. אמר הרב סלמן חוגי עבודי לרב כץ, 'זה לא פסול! איך אתה אומר עלי ככה? אותו גרש, אני זוכר אותו, השם שלו 'ויקטור'! ממש כמו שאמר הרב עובדיה. וכך והתברר לכולם שאכן הגט כשר, ונישואי האישה התקיימו באותו יום כמתוכנן, מתוך רוב שמחה והודיה להשי"ת.

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

מהלכות חנוכה

היכן מניחים את נרות החנוכה האם בבית, בחצר, בפתח, בחלון?

מבואר בגמ' (שבת כב.) שמצווה לכתחילה להדליק את נרות החנוכה בטפח הסמוך לפתח.

[צריך להקדים ולבאר, שבזמננו היה לכמה בתים חצר אחת גדולה, ובכל חצר מינימום שתי אנשים ואף יותר פתוחים לאותה חצר, ולחצר היה פתח אחד לרה"ר].

נחלקו הראשונים היכן ידליקו, דעת רש"י שכולם מדליקים בתוך החצר וכל אחד מדליק בטפח הסמוך לפתח ביתו, [כי אם ידליקו כולם בטפח הסמוך לפתח החצר לא יהיה ניכר למי שייך כל נר], אבל דעת תוס' שכולם מדליקים בטפח הסמוך לפתח החצר מבחוץ ברה"ר, כדי שיהיה פירסומי ניסא לעוברים ושבים ברה"ר, ונלא צריך לדעת למי שייך כל נר].

ופסק בב"י (סי' תרע"א ס"ה) כדעת תוס' שידליקו כולם בטפח הסמוך לפתח החצר מבחוץ על רה"ר, ולא צריך לדעת למי שייך כל נר, אלא כיון שיש כאן הרבה נרות תולים שכל בית הדליקו נרות.

והנה זה ברור שגם אם יש גדר לחצר באופן שלא רואים מרה"ר כמה בתים יש בחצר, ונזכר מצנינו בגמ' שהיה בית שער המונע את ראיית בני רה"ר את תוך החצר אפילו דרך דלת החצר וכו', ואפילו הכי ודאי שידליקו בפתח החצר, אע"פ שאינו ניכר כמה בתים יש בחצר, ונה"ה לחדר מדרגות שגם שלא יודעים כמה בתים יש בבניין יכולים להדליק בפתח הבניין.

ויתרה מכך מבואר בב"י שאם יש לאדם הגר בקומה שניה מדרגות לחצר עצמה, ואינו עובר לחצר דרך ביתו של השכן התחתון, ידליק ג"כ רק בפתח של החצר מבחוץ.

אבל מבואר בב"י שיש אופן שטוס' יסכים שמדליק בחלון, באופן שלא ידוע שדר בדירה עוד אדם כגון דירה עם שתי קומות והכניסה לקומה השניה הוא דרך הקומה הראשונה, וא"כ לא ניכר כלל שדר כאן עוד אדם ונאם ידליק מבחוץ יאמרו שהוא של בעל הדירה התחתונה, ולכן ידליק את נרות החנוכה שלו בחלון כדי שיהיה גם לו פרסומי ניסא.

ויעזין בגר"א (ביאורי הגר"א שבת דף כא:) שכתב שיש ט"ס בדברי רש"י בזה, אולם כבר מצנינו לראשונים רבים שהעתיקו את לשונו של רש"י, ובוודאי סברו שאי"ז ט"ס.

בבניין שיש לו חדר מדרגות היכן ידליק האם בפתח ביתו או בפתח החדר מדרגות?

לכאורה הוא נפק"מ במחלוקת של רש"י ותוס', א"כ לפי מה שפסק מרן כהתוס' צריכים להדליק בפתח חדר המדרגות.

אולם דעת החזו"א (הלכות עירובין סי' סה ס"ק נב) והאול"צ (ח"ד פמ"ב הלכה ה') שדווקא בזמננו שהיו

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חרשן משפט
בעריכת הרה"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שליחות בנרות חנוכה

שאלה: ראוהו ראה שלא יספיק להדליק את נר החנוכה בביתו בזמן וביקש מידירו שמעון שיכנס אל ביתו בשעת ההדלקה להדליק נר חנוכה בשבילו. כהגיע עת ההדלקה ראה שמעון שגם הוא לא יכול להיכנס אל ביתו של ראוהו להדליק שם את הנר, על כן ביקש מלוי לעשות זאת, מאוחר מאוד כשהיה ראוהו בדרכו חזרה לביתו דיווח לו שמעון כי לא יכל להדליק את הנר אבל ביקש מלוי להדליק לו את הנר, עלה הספק בלבו אולי לא יצא ידי חובת הדלקת הנר כי אילו היה שמעון השליח מדליק היה יוצא מדין שלוחו של אדם כמוהו, אבל עכשיו שלוי הדליק והוא לא שלח את לוי שמא לא יצא ידי חובתו.

תשובה: שמעון לא חייב להדליק שוב נר חנוכה, ואם ירצה לצאת יד"ח לכו"ע ידליק בלי ברכה..

הנימוק: בגמרא (קדושין מא) למדנו שאדם השולח שליח למסור את הגט לאשתו יכול השליח למנות שליח אחר תחתיו שימסור לאשה את הגט, מידו מבואר עוד בגמרא (גיטין כט) שדווקא אם מסר הבעל את הגט לשליח יכול הוא לתת לאחר שימסורנו, אבל אם רק ציווה לכתוב את הגט לא יכול השליח למנות שליח אחר שיכתוב אותו, כיון שזה נחשב "מילי" [דברים בעלמא] "ומילי לא מימסוק לשליח" וכן פסק השו"ע (ח"מ סימן רמד), ולדעת רש"י מילי היינו שלא מסר לו המשלח לשליח שום דבר הנמסר מיד ליד, אלא דברים בעלמא, ולפי דבריו לא יוכל המשלח לעשות שליח אחר תחתיו להדליק נר חנוכה עבור המשלח, אבל מדברי המדרש שהביא הקצוה"ח (סק"ד) שפירש דמילי לא מימסוק לשליח, אין הדבר תלוי אם מסר לשליח דבר בידו, אלא כל שאין בשליחות גמר המעשה הוי מילי, ואינו יכול לעשות שליח אחר, מדבריו יש ללמוד שהשליח יכול למנות אחר במקומו שידליק בשביל המשלח, ויוצא בזה המשלח ידי חובתו, ואין זה מילי אע"פ שלא מסר בידו כלום, כיון שהשליחות היא לגמור הדבר, ויש עוד להאריך ואכמ"ל.

משתמשים בחצר תשמישים של בית יש לחצר דין של בית, ולכן היו מדליקים בפתח החצר אבל בזמננו שלא עושים תשמישים בחצר או בחדר מדרגות כמו פעם נולכן גם יש חילוק בדני ערוב חצרות בין חצר לחדר מדרגות לא ידליק בפתח החצר או פתח חדר המדרגות אלא ידליק בפתח ביתו או בחלון.

אמנם דעת הגרי"א (שבות יצחק חנוכה עמ' ו-ז) והרב מברסק (שבות יצחק חנוכה עמ' ו-ז) ועוד פוסקים שמדליקים מחוץ לפתח של חדר המדרגות. וסברתם שחנוכה זה לא כמו דיני עירוב שצריך שיהיה תשמישים בחצר, אלא אפילו אין שם שום תשמיש, והחדר מדרגות משמש כניסה לבית כמו שבזמננו החצר שימשה כניסה לבית, ככה"ג ידליק בפתח החצר מבחוץ.

ועוד שגם בזמננו באופן שהיתה חצר צרה שאין בה מקום לתשמישים לדעת התוס' ודאי שידליקו בכה"ג בפתח החצר ולא בפתח הבית, כיון שהוא המעבר לבית, ולכן גם בזמננו ידליקו בפתח חדר המדרגות.

אדם שמדליק בחלון ומברך האם יש לו על מי לסמוך?

ראשית פשוט לשון הרמב"ם (חנוכה פ"ד ה"ז) ואם היה דר בעליה מניחו בחלון הסמוכה לרה"ר [לא כמרן השו"ע], ואף לדעת מרן בפשטות כיון שסו"ס עשה פרסומי ניסא וכבר הוזכר בחז"ל עניין החלון בדר בעליה שצא יד"ח.

ואף שיש צד לומר שחז"ל לא אמרו לעשות לכתחילה בחלונות אלא בפתח, לפי שברוך כלל יש רק פתח אחד לכל בית, וממילא מי שלא ידליק יחדשוהו ועי"ז יוכרחו כולם להדליק בלא להתחמק, מ"מ בפרט לאחר דברי הרמב"ם לכאורה יש מקום לזה.

האם בזמננו יכול להדליק על שולחן ביתו?

בשו"ת דברי יהושע (ח"א סי' מ) כתב לחדש שכיון שבזמננו לא יכלו להדליק את נרות החנוכה בחוץ, משום שהיה סכנה מהגויים שיציקו להם, והתרגלו להדליק כל אחד בתוך ביתו כיון שזה שעת הסכנה, א"כ רבנן עקרו את ההדלקה בחוץ וקבעוהו בתוך ביתו, ולכן בזמננו אע"פ שאין שעת הסכנה לא ידליק בחוץ, אלא ידליק על שולחן.

אולם בחזו"ע (חנוכה עמ' לו) ועוד פוסקים דחו דבריו מכל וכל, שהרי הרי"ף והרמב"ם והרא"ש ושאר הראשונים והשו"ע כתב את הדין שבשעת הסכנה מדליקו על שולחן וגם הביא את הדין שמדליק בטפח הסמוך לפתח מבחוץ ואפ"כ אינו נוהג עתה למה פסק דין זה, על כרחך שכשאר שעת הסכנה חוזר הדין להדליק בחוץ. ולכן ודאי שלא יתבטל הדין שצריך להדליק בחוץ שהרי כל הדין של הדלקת נר חנוכה נועד לצורך הפרסום הנס לרבים ולא רק לבני הבית.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

התלהבות במצוות מיישרת אורחותינו

בהודאת 'על הניסים' אשר תקנו רבותינו לאומרה בימי החנוכה הקדושים הן בתפילה והן בברכת המזון נאמר על מלכות יוון הרשעה שרצו 'לשכחם תורתך' (לתימנים אין אלא לבטלם תורתך אבל לגירסת הספרדים והאשכנזים לשכחם תורתך) ושואלים המפרשים מה הפירוש לשכחם כיצד ניתן להשכיח ממי שיש לו את ידיעת התורה את מה שכבר נמצא בזכרוננו? אלא אומרים רבותינו שכוונת הדברים היא שהיוונים ברשעותם היו מנסים להלהיב את עם ישראל מדברים אחרים כגון כדורגל והבלי העולם הזה, בכדי להוריד את ההתלהבות של התורה ועי"ז לצנן את הבערה שלהם בעבודת ה' חס ושלום.

מפורסם המעשה שפעם בא חבר ילדות של רבינו הגר"א ושאל אותו שיש לו פליאה גדולה על כך ששמע שהוא יודע את כל אותיות התורה בעל פה לפרטי פרטיהם והרי גם אנוכי הייתי ילד חרוץ ומוכשר שיושב ולומד ללא הרף וכיצד הגיע לידיעת התורה באופן שכל רו לא אניס ליה? אמר לו הגר"א האם אתה זוכר בילדותינו את השרפה הגדולה שהייתה בוויילנה וכו'. אמר לו בודאי שזוכר אני כיצד אני ואתה הרצנו להביא דליי מים מכאן ומכאן ופירט לו הדברים לפרטי פרטים. אמר לו רבינו הגר"א ידידי היקר דע לך שאצלי כך זה התורה כל עניין בה מולהב ובווער בי כמו אותה התפעלות של זה השרפה וכמו שאתה זוכר את השרפה מחמת שהיא הלהיבה אותך והתפעלת ממנה כך אני מתפעל מכל מילה ואות בתורה ועל ידי כך אני זוכרה היטב.

ההתלהבות שלנו מהמצוות מוכיחה מהו סולם הערכים האמתיים שלנו וכמו שדוד המלך מעיד על עצמו 'טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף' כך צריכים אנחנו לבדוק האם באמת אנחנו לומדים תורה כמו באופן שהיו משלמים לנו ממון רב על לימודינו בכל שעה, האם היינו לומדים באותה צורה או שההתלהבות שלנו מכסף היא יותר חזקה מההתלהבות מלימוד התורה הקדושה וזאת אמת שניתנת בכל רגע מפי הגבורה... !?

ואפילו ילד או בחור צעיר שמתלהב מדברים פחותים הרי שנפשו רוצה את אותם דברים שוליים ומתרגל לרצותם גם לאחר שגדול, אבל אם אותו בחור מתבונן על מהלך חייו וחושב על עתידו בעולם הזה ובעולם הבא, הרי הוא מתנהג וחושב בצורה אחרת לחלוטין, לפי שיועד שכל אותם בחורים זולים שנפלו לשחק במכשירים שאינם כשרים חלילה, ולעבוד בכל מיני עבודות מזדמנות, הרי הם המסכנים הגדולים עלי אדמות, לפי שכל חייהם

הידיים אם פותחים את הידיים הוא פורח ונאבד, אולם גם אם תופסים אותו חזק ולוחצים עליו את הידיים אפשר להמית ולחנוק אותו על ידי כך, מצד הבחורים הם צריכים לשים עצמם כשור לעול ולא להתרגל להתפנק, ומצד המבוגרים יש להתבונן ברגש והבלבול של הבחור ולהנחותו בדרכי נועם לנתיב ולדרך הישרה.

ועוד צריך לדעת שיש להזהר לא לעשות הטפל עיקר אלא הדבר החשוב ביותר הוא, להוציא מהשורש הדברים הרעים, ואז הנפש של האדם היא עצמה מושכת אותו אל הטוב אלא שלהוציא הדברים הרעים היינו להוציאם בנקיות אמיתית ללא נגיעות אישיות ושוחד עצמי כלל. וידוע המעשה באדם שבא לרב וביקש ממנו שיעשה לו תיקון משום שלא עשה מים אחרונים, אמר לו הרב מדוע לא עשית מים אחרונים, ענה לו כי לא נטלתי מים ראשונים, אמר לו הרב מדוע לא נטלת ידיים, ענה לו כי אכלתי חזיר וא"כ לא ראיתי לנכון לטול ידיים לאכילת דבר זה, נבהל הרב ואמר לו מדוע אכלת חזיר, ענה לו כי כל החנויות היו סגורות כי היה שבת ורק חנות החזיר היתה פתוחה... והוא בא לבקש לעשות תשובה על המים אחרונים... משל דומה לזה הביא מן הגרע"י בשעתו בזמן שגילו שבפאה נוכרית יש חשש (אז סברו שהוא רק חשש היום יודעים שאינו חשש בלבד אלא דבר ברור הוא ולכה"פ רגליים לדבר) של תקרובת ע"ז, הליץ ע"ז מן רבינו הגדול עפ"י מעשה באחד שהפעיל את מערכת השירים אשר בעיצומו של יום שבת קודש שחל בימי העומר שכנו מהקומה העליונה לא טמן ידו בצלחת והחל בקריאות גנאי 'עומר' 'עומר' אסור לשמוע שירים בימי העומר... השכן המסכן והטיפש במקום להוכיחו על איסור שבת החמור, מוכיחו על מנהג אי שמיעת שירים...

וצריכים אנחנו להשים מבטחנו בהי"ת באמונה גמורה ושלמה ועי"ז נקבל כוחות מחודשים לעבודתו עבודה תמה בשמחה וכפי שכתוב בפסוק: 'וישכם אברהם בבוקר' וכו' גודל האמונה של אברהם הייתה כל כך גדולה עד שלא היה לו דבר מבלעדי הי"ת, רואים איך אברהם אבינו הלך לישון באותו לילה אע"פ שלמחרת הולך לשחוט את בנו יחידו ודבר זה נראה לכאורה לא הגיוני, אלא זה רק מכח שמשליך את עצמו על הי"ת בכל נפשו ובכל מאודו. כמו כן גם מצינו אצל יהושע לפני מלחמתו הגדולה כתוב 'וילן בלילה ההוא בעמק' וכו' מלמד שלן בעומקה של הלכה, לא היה לו קשה להתרכז בלימוד ההלכה אע"פ שהיתה אמורה להיות לו אימת המלחמה, אלא כיון שעשה רצון ה' היה סמוך לבו בטוח בהי"ת ולא פחד.

מופקרים לעשות בכל רגע נתון את תאוות לבם כביכול, אלא שזה מתנגש עם המציאות שלאחר מכן נעשים או גרושים חיים סבל בתוך ביתם אם זכו כלל להקים בית בישראל... ולכן אין להם לא עולם הזה ולא עולם הבא לצערנו הרב.

אבל בחור שמבין ומתבונן בעתידו, מבין מיד שלהיות ילד שכל הזמן משועמם ומחפש את עצמו, הוא הנזק הכי גדול שיש, ואותם הנופלים כן, לרוב אין להם תקומה כלל, לפי שקשה ביותר לצאת ממצבם כי אם בכח גדול, ורואים במציאות שאותם בחורים מסוג זה, גם אם הם זוכים להתחתן ולהקים בית, במשך השנים ביתם עלול לתפרק חלילה, לפי שלא יסופק מכלום ואין אדם מת וחצי תאוותו בידו, וממילא ככל דנכנס לתוך הפח של היצר הרע, אין לו סיפוק כלל אפילו מתאוותיו הגשמיות, כל שכן שמרגיש הוא את שיפלותו הרוחנית, ובלבו יודע את אמיתות אלוהי ישראל ותורת ישראל, ונפשו החצובה ממעל יודעת את האמת, ולא נותנת לו מנוח, אלא להיות מלא חרטה בבחינת רשעים מלאי חרטה אבל בחור שמיד מתאפס על עצמו ומציל את כל עתידו, הרי הוא מרום רוח וזוכה אף יותר מאחרים.

וצריך לדעת שכל נשמה של יהודי וכל בחור ובחור שרצונם לעבוד את הי"ת, גם אם הם עתה לא מנותבים מספיק בדרך הישר יש לכבדם ולהעריכם על ההשתלות והרצון שלהם ובודאי שיתנתבו אל הדרך של הישר והטוב וידוע המעשה במטרה שנועדה להשקיית העצים והפרחים, והנה ביום מן הימים הסתובבה הממטרה לכיוון הכביש הראשי ההומה מכוניות שנוסעות במהירות גבוהה, והייתה הממטרה משפריצה לכיוון שמשות הנהגים ועל הכביש ומסכנת ביותר את נוסעי המכוניות, עצר אחד הנהגים את רכבו הוציא פטיש גדול ואמר לסובבים אותו שהוא יקיים הצלה ותיקון לנוסעים ע"י שישבור את הממטרה הסוררת, בא חברו ואמר לו למה לשבור חות ולאבד את הממטרה, צריך רק לכוון אותה לנתיב הנכון, ואז גם תביא ברכה לעצים והפרחים וכו', כך בחורים צעירים שאין כיוונם למסלול הנכון צריך לקחת את כישורונותיהם לכיוונים הנכונים ולא לזלזל בהרגשתם ורצונם. אמר רבי שמואל בצלאל בחור הוא כמו גזול שבתוך

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אליהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

ימיהו בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

יונתן חביב בן אסתר

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

נייב בן משה

פריטים טמונים - פרשת מקץ

בתמונה מסתתרים 15 פריטים חשובים מסיפור יוסף, פרעה ושנות הרעב והשובע.

האם תצליחו למצוא את כל הפריטים מפרשת מקץ החבויים בתמונה?

הפריטים שעליכם לחפש:

1. גביע כסף - הגביע של יוסף.
2. פרה רזה - שבע שנות רעב.
3. שיבולים מלאות - שפע וברכה.
4. שיבולים דקות - מחסור ורעב.
5. כתר פרעה - מלכות מצרים.
6. טבעת חותם - מינוי יוסף למשנה למלך.
7. שרשרת זהב - כבוד וגדולה.
8. בגדי שש - לבוש יוסף כמשנה למלך.
9. שקים - השקים שהאחים נשאו.
10. פרה שמנה - שבע שנות שובע.
11. רימון - סמל לשפע מרובה.
12. מפתח מחסן - השליטה על המזון.
13. שק פתוח - גילוי הכסף.
14. אשכול ענבים - מחלומות השרים.
15. מאזניים - צדק וניהול המזון.

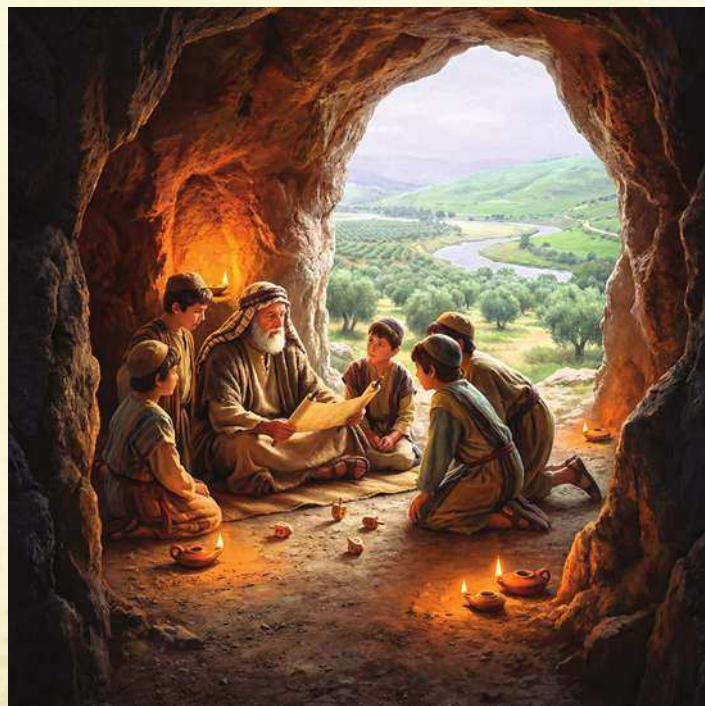
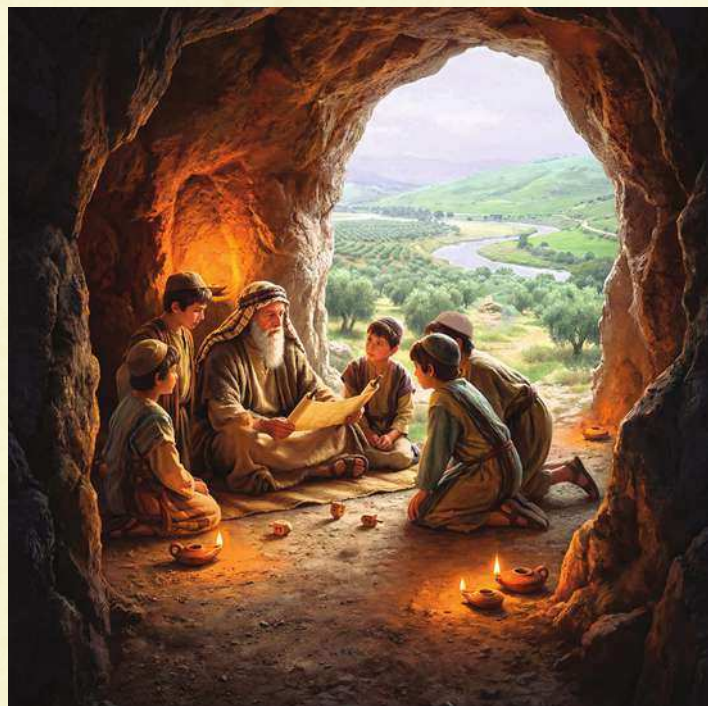
האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

וְאֵדִים בְּיַד עֹסְקֵי תוֹרָתְךָ

בזמן גזרות אנטיסוכוס, יהודים למדו תורה בסתר - באמונה ובאומץ.

אבל בין שתי התמונות משהו השתנה... מצאו 15 הבדלים וגלו מה שונה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת מקץ - חנוכה

בגשמיות!

כל שמונת ימי החנוכה, אנחנו צריכים להתעלות עוד ועוד, עד שנגיע ליום השמיני, שהוא למעלה מדרך הטבע, כמו שפי' לנו המהר"ל. על אף הנסיגות שיש לך, אתה מוסיף והולך, להוסיף כל יום עוד נר, עוד אור שיאיר את נשמתך, ואת כל העולם כולו! ומי שמצליח להמשיך להאיר שמונה ימים, הוא באמת זוכה להגיע למעלה מדרך הטבע! עצם החג של חנוכה הוא משהו שחז"ל המציאו לנו. ללמדנו, שהקב"ה ברא את הבריאה באופן הזה, שכל א' וא' יכול, וחייב להוסיף אור וקדושה בבריאה.

עצם נקיון הלב שלך והרצון להטיב בכח אהבת הבריות כולם אשר נטעת בליבך אתה מוסיף אור לעולם כולו. הקב"ה רוצה לתת לאדם התעלות בלי סוף!

במשכן, היו שלשה כלים עם זהב סביב; הארון, השולחן והמזבח. אבל המנורה, לא היה לו זר. אולי אפשר לומר שיש בזה רמז. הוזהר שבו ענין המלכות, אבל הוא גם מסמל איזה גבול ומדה; עד פה תבא! ולכן, כיון שהמנורה היא הנר הנגד התורה שבעל פה, והתורה שבע"פ מסמלת כח החידוש שהאדם זוכה להוסיף בהבנת התורה בדרך ובחלק המיוחד לו, ובעבודת השם בכלל, כאן התורה מרמזת לנו שבגדולת האדם אין שום גבול ותכלית. הקב"ה מצידו נותן את כל האפשרויות לגדול בתורה בלי סוף!

הזכרנו שחנוכה הוא החג שחז"ל הוסיפו. זה ג"כ שייך לענין הזה של תורה שבע"פ, שיש לאדם אפשרות, בכח התורה, לחדש בבריאה! וזה לא רק חז"ל, אלא כל יחיד ויחיד צריך לדעת שבשבילי נברא העולם, והוא בעצמו נר גדול וחשוב, שצריך להוסיף אור בבריאה, על ידי שידליק אצלו את האש של תורה ועבודת השם! ועי' ב"ח על הטור סימן תר"ע, שעיקר הגוירה היתה על שהתורשו בעבודה, ועיקר התיקון היתה, כשחזרו בתשובה, ודוקא על ידי הכהנים עובדי העבודה, שהעירו למות נפשם עבור העבודה.

ולכן קבעו לנו חז"ל עיקר החנוכה דוקא להודות ולהלל שהיא עבודה שבלב, ע"ש בדבריו הנפלאים. לפי"ז יש לומר שמנורה שבביהמ"ק יש רק שבע נרות, ומדליקים כל יום את כולם, בלי התעלות מיום ליום. אבל במנורה של חנוכה, כיון שהוא בא מכח חז"ל והתושבע"פ, וכל יום מוסיפים והולכים, מגיעים עי"ז עד שמונה נרות, שזה למעלה מדרך הטבע. כי כל אחד מאיתנו, בחנוכה, יש לו הזדמנות להדליק אצלו אור הקדושה ולהתעלות יום אחר יום, עד למעלה מדרך הטבע!

ולכן נאמר כבודו את ה' באורים, שהאור יש בו בחינה של אש אשר שורפת את הרע ויש בו בחינה של אור אשר מאירה את החושך כי על ידי האור מתכלה הרע, ועל הדלקת נר חנוכה נאמר עד שתא השלהבת עולה מאליה שהוא בחינת יוסף שנאמר 'והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום

הנר"ן - ח"י (נפש רוח נשמה חיה יחידה) של האדם חצובים מבחינת כל העולמות אבי"ע. נר"ן - כנגד ב"ע, וח"י - כנגד אצילות, שהאדם הרי הוא כלול מכל העולמות ועל כן יש לו את הכוח להחיותם ולתקנם, ומאידך גם להחריב עולמות חלילה. ועל כן גם אם האדם חלילה חטא הרי שכל העולמות מבקשים עליו רחמים.

וזה ג"כ הבחינה של נר ה' נשמת אדם, שבנר ישנם ג"כ ה' בחינות כנגד הבחינות הנזכרים, והיינו א. הנר שהוא הכוס ב. השמן ג. הפתילה ד. והשלהבת שהיא כנגד ח"י ויש בה ב' בחינות מרכזיות, והיינו נהורא אוכמא ונהורא חיורא (יעוין זוה"ק בראשית נא.).

ויותר מסתבר שהשלהבת עיקרה כנגד הנשמה שהוא עצם מציאותה, ואלו ה' נהורים הנ"ל מושפעים מבחינת ח"י הנזכרת לשלהבת, ולפי"ז יש מקום לומר שהכוס והפתילה שהם הכלים הרי הם כנגד הנפש ואילו השמן שהוא העצמות המתכלה בשעת להבת השלהבת הוא בחינת הרוח (אם לא שנאמר שהוא בחינת הנשמה). וככל שזוכה האדם להבעיר את נשמתו בעבודת ה' לחמם את לבו באהבה ויראה ודביקות בה' בשעת עשיית המצוות הריהו מושך אור עליון יותר ויותר על הנרנח"י הפרטי שלו וגם על של כל הנשמות אשר משרש נשמתו ועל כלל ישראל כולו.

ובפרט בחג החנוכה בשעת הדלקת הנרות המיועדת לפרסם את ניסי ה"ת בעולם ולחנך את בנינו בשמחה יש להראות לילדינו את גודל התשוקה הפנימית אשר בקירבינו בשמחה בעבודת השם וקיום מצוותיו וכתב הרב יהודה מאנדל אנחנו בחנוכה זוכים להדליק נר שמראה מה זה הנשמה. יהודי צריך לדעת שמעצם מציאותו, הוא צריך להיות כל כולו 'נותן' של אור וחום לכל העולם! הוא כולו עשוי מאש קודש שבערת בעבודת השם. אפילו כשאתה יושב בבית ולא עושה משהו מיוחד, דע לך שאמונתך בה' ורצונם הטוב לעשות טוב, כבר משפיע אור וחום על כל העולם! הרי כל א' וא' חייב לומר 'בשבילי נברא העולם! וכלול בזה, שהמציאות של כל יהודי כבר מצדיק לברוא את כל העולם! וכמו שמבואר בספרים הק',

והרמז שנה חנוכה לכתחילה צריך להיות נמוך, בתוך עשרה טפחים, כי ע"י הדלקת הנרות אנו מאירים אפילו ליהודי השפל ביותר! לפי שכל החושך אין אור, כמו ש' הזוהר הק', דלית נהורא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכא (שאין אור אלא זה שיוצא מתוך החושך). וכמו שבי תחילת הבריאה, לפני שהקב"ה אמר 'יהי אור', היה מצב של 'חושך על פני תהום', החושך התפשט בכל מקום, ורק אז נברא האור, כך כל יהודי צריך לדעת, שהחושך שהוא נמצא בו, הוא רק כדי שמשם תצא אור גדול! זהו המטרה של כל חבילות של קשיים שיש לכל אחד. כל אחד צריך להאיר את החושך שהוא נמצא בו על ידי מידת הבטחון, והעקשנות דקדושה עם הידיעה שהשי"ת לא יעזוב אותו, לא ברוחניות ולא

ולא יהיה שריד לבית עשו כי ה' דבר' שהשבת בחינת האמונה ופרסומי ניסא שזהו גם ענין של התגבורות האמונה, ועל ידי האמונה וההתבוננות יגיע למידות טובות ויסיר כל נגיעות מלבו ויגיע למה שכותב הרמב"ם בסוף הלכות חנוכה שלא נתנה תורה אלא לעשות שלום בעולם וכו'.

ובחינת עניין זה של מה שכתוב בפסוק 'והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה' היינו שיצחק היה שורש הגבורות מבחינת הגחלת, ויעקב בנו הוא האש, ויוסף בנו הוא הלהבת, שהוא תוקף האש שנשלמת בבחינת היסוד בכל בחינותיה

ועל ידי שמירת שבת זוכים לבער את האש הפסולה של העוונות והקלי' ולהגביר את האש של יוסף בסוד אש שורפת אש. והיינו אש רשפי קודש אהבת ה"ת אשר מתגברים באדם ועי"ז לא יש מקום כלל לאש העוונות, וזה מה שנאמר לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת והיינו במושבותיכם שבחינת החיצוניות של האש היא בעולם העשיה עלמא דקלי', אבל בביהמ"ק שהוא מקושר לאצילות היינו אש דקדושה אע"פ שהיא אש גשמית מותר ומצווה לבערה.

וזה מה שכתוב במו"ח ול"ב שקול ה' חוצב להבות אש ס"ת שבת שחוצבת להבות האש דקלי' בכח אש דקדושה והיינו אש דיעקב שנאמר והיה בית יעקב אש ועל כן הסופי תיבות של המילים 'חוצב להבות אש' שבת. שיעקב סוד אש דקדושה החוצבת, ועל כן גם הסופי תיבות של הפסוק 'והיה בית יעקב אש' (עובדיה א) זה שבת, לפי שהשבת היא המלכות של כל השבוע שעבר ועל ידה נשלמים כל ספירות השבת שעברה בסוד התקשרות והתכללות העולמות, ונעשית לאב לכל השבוע של השבת הבאה, והשפעת הנה"י שהם ג' ימים של השבת שעברה משפיע בהולדה יותר מכל ימי השבוע שעבר על הולדת השבוע הבא על ידי האב והראש והמלכות שהוא השבת בסוד נה"י דאמא השורש של זו"ן וכו' וזהו אולי בחינה של אש שורפת אש ואולי יש בחינה של אש מכבה אש על ידי שלוקחת את החמץ של האש השניה יש מציאות שבבת אחת האש השנייה נכבית ויש מציאות שנכבית לאט לאט שהם שני בחינות של לחימה ביצר הרע של בבת אחת ושל שלב ועוד שלב והבחינה של החמץ שמחיה את האש הוא חיות של חיים לעולם ועל כן מחיה הוא אף את האדם על ידי נשימתו את האור שמכניס החמץ והוא בחינת האור שמחיה גם את הקלי' שכשילקח הימנו האור נשארים הקלי' פגרים וכו' וזה מה שנאמר ובחסדך תצמית אויבי והאבדת כל צוררי נפשי כי אני עבדך והיינו שעל ידי שאני עבדך יוצאו כל ניצוצי הקדושה מן הקלי' ונשארים הקלי' פגרים מתים וככל שיחדיר בעצמו אהבת ה' בשירה וכיסופין ביום השבת וירגיש בחוש את אמונתו יתברך בשלימות מופלאה זוכה למשוך אליו את אור השבת וימי החנוכה הקדושים אמן

